Katakuzenos

T. o. rel.

1950

Ρ. Ο. rel. 1950 8°

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ MONACENSIS

ΠΑΙΓΝΙΑ ΠΟΙΗΤΙΚΑ.

ὑπὸ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΥ.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ. 2.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ.

1846.

7843

1820

ΕΛΛΗΝΟΓΛΩΣΣΟΝ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΛΑΤΙΝΟΓΛΩΣΣΟΝ

ΕΤΟΣ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

ARCHIVE/212

ΠΑΙΓΝΙΑ ΠΟΙΗΤΙΚΑ.

ὑπὸ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΥ.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΤΥΠΟΙΣ Γ. ΒΛΑΣΣΑΡΙΔΟΥ.
1846.

ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΣ

Εἰς τὴν Μελαγχολίαν.

Μελαγχολία! Εἰς κρημνοὺς τρομακτικῆς ἀβύσσου
Τὰς δυστυχίας θρηνῳδῶν βυθίζομαι μαζῆ σου·
Κ' εἰς σιωπὴν νεκρώσιμον νυκτὸς γαληνιαίας
Στενάζουσαν σὲ ἀπαντῶ ὑπ' ἀνθηρὰς ἰτέας.

Ὁπόταν τὴν ἀνατολὴν ὁ Ἥλιος φωτίζῃ,
Τὸ σκυθρωπόν σου πρόσωπον θρηνοῦντα μ' ἀντικρύζει·
Κ' εἰς τὰς ἐρήμους μ' ὁδηγεῖς κ' εἰς χώραν ἀλγηδόνος,
Προστάτης τῶν δακρύων μου καὶ σύντροφός μου μόνος.

Εἰς τὴν ἀκμὴν τοῦ ἔαρος τῆς πρώτης ἡλικίας
Εἰς γῆν ἐσκίρτων τῆς χαρᾶς καὶ τῆς εὐδαιμονίας,
Κ' ἐξαφανίζων τῶν βροτῶν τοὺς θρήνους μὲ τὴν λήθην
Εἰς τοὺς ἀνθῶνας μειδιῶν τῆς τύχης ἐκοιμήθην.

Μὲ ἀερώδεις πτέρυγας ἡδονικοῦ ὀνείρου
Ἐπέτων εἰς τὰς διαυγεῖς ἐκτάσεις τοῦ ἀπείρου,
Ὁπόταν σὺ μ᾽ ἐξύπνισας ἀπὸ τῶν οὐρανίων
Κ᾽ εὑρέθην εἰς τὰς σκοτεινὰς ἀγκάλας σου δακρύων.

Ὤ! εἰς τὰς θείας ἄφες με ἀγκάλας σου ἐπάνω,
Τοῦ πένθους θραύων τὰ δεσμά, στενάζων ν᾽ ἀποθάνω·
Εἰς σὲ ἀφίνων στεναγμοῦ ἀναπνοὴν ἐσχάτου
Τὸ δρέπανον γλυκύτερον μοῦ εἶναι τοῦ θανάτου.

BIBLIOTHECA
REGIA
MONACENSIS

Τὰ ἐρείπια τῶν Ἀθηνῶν.

Εἰς σιγὴν νυκτὸς βαθείας κρότος τρομερὸς ἠκούσθη.
Εἰς τὰ σπλάγχνα τῆς ἀβύσσου ὅλ' ἡ φύσις συνεκρούσθη·
Κ' εἰς τὴν λάμψιν τῶν ἀστέρων, εἰς ἀκμὴν μεσονυκτίου,
Εἰς τὴν γῆν ποῦ πέραν κεῖται τῆς Πνυκὸς καὶ τοῦ Θησείου
Μὲ καρδίας ῥίγος εἶδον κι' ὀφθαλμοὺς ἐκθαμβοτάτους
Τὴν σκιὰν τὴν μακαρίαν νὰ προβαίνῃ τοῦ Σωκράτους.

Τῶν δυστυχιῶν ὁ μάρτυς βλέμμα ἔπεμπε δακρύον
Κ' εἰς τὰ πέριξ ἐθεώρει τὸ ἀνθόστρωτον πεδίον·
Κ' ἐστοχάζετο στενάζων μετὰ θάμβους, μετὰ φρίκης,
Καθὼς ἔνοχος εἰς ὥραν ἀπαισίου καταδίκης,
Σκυθρωπὸς τὸ μεγαλεῖον τῆς Ἑλλάδος τὸ ἀρχαῖον,
Καὶ τὸ βλέμμα του ἀπήντα μόνον τμήματα τροπαίων.

Ὅλος θλίψις διευθύνθη πρὸς τὰς παλαιὰς Ἀθήνας,
Πλὴν ἐκ βέλους βεβλημένος, ἀπολιθωμένος μείνας,
Ἐκ τῆς ἀπαισίου θέας ἔκρυψε τοὺς ὀφθαλμούς του·
Αὔρα εὔοσμος ἀντήχει τοὺς γοώδεις στεναγμούς του,
Πέριξ λάμψις διεδόθη εἰς τὰς ἄκρας τῶν ὀρέων,
Καὶ ὡς σύννεφον ἐχάθη καὶ δὲν ἐπανῆλθε πλέον.

Ὦ! τί μαγικὴ ἑσπέρα! Ποίαν εὐωδίαν μύρου
Χύν' ἡ ἀνθισμένη φύσις εἰς τὴν αὔραν τοῦ Ζεφύρου.
Πόσην ἔχ' ἡ ἀτμοσφαῖρα πλησμονὴν λαμπρῶν ἀστέρων
Ἐπὶ τῶν κυανοχρόων, μυστηριωδῶν αἰθέρων,
Καθὼς τάπης χρυσοστίλβων, τάπης ἀστροκεντημένος,
Μεταξὺ τοῦ Κόσμου τούτου καὶ τοῦ Ποιητοῦ θεμένος.

Μόλις σείονται τὰ ἄνθη· κ' ἐν τῷ μέσῳ τῆς γαλήνης
Ἄδουσιν αἱ ἀηδόνες εἰς τοὺς κλάδους τῆς μυρσίνης·
Καὶ τοῦ Πειραιῶς μακρόθεν ἡ ὡραία παραλία
Καθὼς λίμνη ὁμοιάζει κυανόχροος καὶ λεία.
Δὲν ταράττουν τὰ νερά της μαύρου πόντου καταιγίδες,
Ἀλλ' ἐπάνω της χορεύουν Τρίτωνες καὶ Νηρηίδες.

Εἰς τὴν θέαν τῆς ἐνδόξου καὶ ἀρχαίας Σαλαμῖνος
Εἰς τὸν νοῦν ἀναπολεῖται ὁ ἀτρόμητος ἐκεῖνος,
Ὅστις στέψας τοὺς κροτάφους μ᾽ ἀνθηρὰν ἐλαίαν νίκης,
Κατετρόπωσε τοὺς στόλους τῆς Περσίας καὶ Φοινίκης·
Καὶ φαντάζεται ᾽ς τὰ πέριξ θεωρῶν ὁ διαβάτης
Ναῦς ἀκόμη βυθισμένας εἰς τὰ διαυγῆ νερά της.

Καὶ τὴν νύκτα, ὅστις πλέει τὸν αἰγιαλὸν ἐκεῖνον,
Ὅλος ἔκθαμβος ἀκούει βάρβαρον θνησκόντων θρῆνον·
Κ᾽ εἰς ὑπερμεγέθη θρόνον εἰς ὀργὴν ἀπελπισίας
Θεωρεῖ τὸν ἐπηρμένον βασιλέα τῆς Περσίας,
Καὶ σκιαὶ μὲ τὴν χλαμύδα καὶ τὴν περικεφαλαίαν
Πρὸς τοὺς πλέοντας ἐκτείνουν αἱματοσταγῆ ῥομφαίαν.

Ἔπαυσαν, Ἑλλὰς, οἱ χρόνοι τῆς εὐκλείας σου ἐκεῖνοι,
Ποῦ ἡ φήμη τῶν υἱῶν σου τὴν γῆν ἅπασαν ἐκίνει·
Μὲ τὴν δουλικὴν ἐσθῆτα μισητὴν, ὀδυρομένην
Καὶ τὰ γνήσιά σου τέκνα σὲ κατέλιπον ὡς ξένην·
Καὶ εἰς στεναγμοὺς τῆς φρίκης καὶ κλαυθμοὺς ἀπελπισίας
Τὰς ἡμέρας ἀνεπόλεις τῆς προτέρας σου εὐκλείας.

Ἐκ τοῦ ὄρους ἀνατέλλει ἡ χρυσόστιλπνος Σελήνη·
Εἰς τὴν δρόσον τῶν ἀνθέων ἀδαμάντων λάμψιν χύνει·
Καὶ ἀκόμ' εἰς τὰ ὀπίσω τῶν ὀρέων κρυπτομένη,
Εἰς τὸ ἦθος ὁμοιάζει, ὡς παρθένος αἰδουμένη,
Ἡ ὁποία τῶν ἀνθρώπων τὴν ἐμφάνειαν τρομάζει,
Καὶ τὰς χεῖρας της ἐκτείνει καὶ τὰ κάλλη της σκεπάζει.

Εὐτυχὴς ἐκεῖνος, ὅστις εἰς ἑαρινὴν ἑσπέραν
Ἔτυχεν εἰς τὰς Ἀθήνας νὰ ἰδῇ τὴν ἀτμοσφαῖραν·
Καὶ μὲ πάλλουσαν καρδίαν καὶ μ' ἡδονικὰς αἰσθήσεις,
Ἐνῷ γραφικὴ ἐμπρός του τὸν παρίσταται ἡ φύσις,
Θεωρήσῃ τὴν Σελήνην, πῶς ἐκ κρίνων ἀνατέλλει,
Καὶ ὁποίων φῶς ἀκτίνων, ὡς Ἠὼς τὴν προαγγέλλει.

Ὦ Ἑλλάς, πατρὶς γλυκεῖα, ἂν τὸ σύμπαν κατεστράφῃ,
Ἂν ἡ δόξα εἰς μνημεῖον λήθης ἄσημον ἐτάφῃ·
Ἐὰν τμήματα μαρμάρων κεῖτωνται μετ' ἀταξίας,
Ὅσα μαρτυροῦν τὴν δόξαν τῆς προτέρας σου εὐκλείας,
Ἐκ τῶν παλαιῶν σου χρόνων ἀναφαίρετα σοῦ μένουν,
Κλίμ' ἀθάνατον καὶ ἄνθη, ποῦ αἰῶνες δὲν μαραίνουν.

Τί πανόραμα ὡραῖον ἀπαντοῦν οἱ διαβάται!
Εἰς τὸν πέτρινόν της θρόνον ἡ ἀκρόπολις κοιμᾶται.
Εἰς τοῦ χρόνου τοὺς πολέμους, καθὼς ἥρως θριαμβεύει,
Εἰς τὰ πέριξ της γαλήνη κ᾽ ἡσυχία βασιλεύει.
Ἐκ διαλειμμάτων μόνον τὸν ἀέρα συνταράττει
Βάρβαρος Ὀσμάνου φθόγγος, ποῦ τὴν σκοπιὰν φυλάττει.

Ὦ! ἰδὲ τὸν Παρθενῶνα εἰς τὰ ὕψη τῶν αἰθέρων
Πῶς μὲ δόξαν ἀνυψοῦται κορυφὴν χιόνος φέρων.
Τραύματα θανάτου πόσα τὸν ἐπέφερεν ὁ χρόνος!
Πῶς τὸν ἔσεισε συντρίβον φάσμ᾽ ἀκράτητον τυφῶνος!
Πλὴν καὶ πάλιν εἰς τὴν λάμψιν, ὡς ὑπῆρχε πρὸ αἰώνων,
Ἐκθαμβοῖ τὸ βλέμμα στήλας πρὸς τὸν οὐρανὸν ὑψόνων.

Ἐδῶ λίθοι ἐσπαρμένοι· ἐκεῖ τρίμματ᾽ ἀνδριάντων·
Παρεκεῖ ἀτάκτως κεῖνται κεφαλαὶ στηλῶν γιγάντων.
Κατηδάφισεν ὁ χρόνος μὲ τὴν ἄκοπόν του πάλην
Θαύματα κολοσσιαῖα τῶν αἰώνων· πλὴν καὶ πάλιν
Λίθοι ἄλαλοι λαλοῦσιν, ἄψυχα ἐμπνέουν σέβας,
Καὶ ζωοπυροῦν τὸ αἷμα εἰς τῶν θεατῶν τὰς φλέβας.

Ἤδη ἤρχισε βραδέως προχωροῦσα ἡ Σελήνη
Εἰς τὴν στέγην τοῦ Θησείου τὰς ἀκτῖνάς της νὰ χύνῃ.
Ποίαν λάμψιν διαχύνουν τὰ ἀρχαῖα μάρμαρά του!
Πῶς ἡ θέα του μαγεύει τὴν ψυχὴν τοῦ διαβάτου!
Μεταξὺ τῶν καταιγίδων εἰς τὸν θριαμβόν του, σῶον
Καὶ ἀνέπαφον ὑψοῦται τοῦ Θησέως τὸ ἡρῷον.

Πλὴν ὤ αἶσχος! τὰς βαθμίδας τῶν μαρμάρων τῶν ἀρχαίων
Ὅπου πόδες ἐπροχώρουν ἀθανάτων κ᾽ ἡμιθέων,
Ἀτιμάζουσιν οἱ ξένοι φέροντες βεβήλου πόδα,
Καὶ μαλάττοντες τὰ θεῖα τῆς ἀρχαίας δόξης ῥόδα,
Καὶ ἐνῷ αἰσχύνης νέφος ὑπεράνω του πλανᾶται
Τοῦρκος βάρβαρος ῥογχάζων ὑπὸ τὸν ναὸν κοιμᾶται.

Ὤ! ἰδὲ πῶς μονωμέναι εἰς τὸ μέσον τοῦ πεδίου
Τοῦ ναοῦ ὑψοῦντ᾽ αἱ στῆλαι τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου.
Τμήματα μαρμάρων κεῖται τῶν ναῶν ὁ μέγας γίγας·
Λείψανα τοῦ παρελθόντος στήλας ἀνυψοῖ ὀλίγας.
Πλὴν καὶ πάλιν ἐκ τοῦ χρόνου τῶν τραυμάτων πληγωμένος,
Μαρτυρεῖ εἰς τοὺς αἰθέρας, ὅτι ἔκειτο κτισμένος.

Μετὰ θρήνου ὁ ἀρχαῖος Εἰλισσὸς μακρόθεν ῥέει·
Εἰς τὰ πέριξ του ἡ αὔρα τὴν μικρότητά του κλαίει.
Τῶν δασῶν αἱ θεῖαι Νύμφαι εἰς αὐτὸν δὲν παίζουν πλέον,
Μόνον βάτραχοι θρηνοῦντες χύνουν τόνον ἀπευκταῖον.
Πλὴν ἂν ἄσημος προβαίνων μὲ τὸν χρόνον ἐξηράνθη,
Εἰς τὰς ὄχθας του βλαστάνουν τῆς ἀρχαίας δόξης ἄνθη.

Ὡς τοῦ σύμπαντος τὸν κόσμον διευθύν᾽ ἡ ἁρμονία,
Οὕτω διοικεῖς τὰ ἔθνη, ὦ θεὰ Ἐλευθερία.
Ἡ ἐμφάνειά σου νέφη σκοτεινόχροα σκεδάζει·
Πλὴν μακράν σου ὁ ἀθῶος δεσμευόμενος στενάζει,
Ἔφυγες· ἡ γῆ κλονεῖται, καὶ μὲ χεῖρα μιαιφόνον
Ἡμισέληνος ὑψοῦται μεταξὺ τῶν Παρθενώνων.

Εἰς τὰς ἱερὰς τοῦ Πίνδου καὶ ἀρχαίας ἀκρωρείας,
Εἰς τῆς Ἀττικῆς τὰς φίλας κ᾽ ἠνθισμένας παραλίας,
Εἰς τὴν γῆν, ποῦ θαῦμα μένει ἐνιαῖον τῶν αἰώνων,
Ἡ ἀχλὺς τῆς τυραννίας, καθὼς φάντασμα δαιμόνων,
Ποῦ τὴν γῆν τρομάζει ὅλην τὸ φρικῶδες ὄνομά της,
Ἐπεσκέπαζε τὰ πάντα μὲ τὰ μελανὰ πτερά της.

Πανταχοῦ ἀντήχει θρῆνος, θάνατος, ἀπελπισία·
Ητο σκότος φρικαλέον· κ' ἡ θεὰ Ἐλευθερία, -
Εἰς βουνὰ, κρημνοὺς καὶ νάπας μακρυνὰς ἐξωρισμένη,
Ὅπου τ' ἄφθαρτά της ἄνθη τυραννία δὲν μαραίνει,
Ἐπερίμενε μὲ βλέμμα ἔνδακρυ, ἀνυπομόνως
Νὰ στηθῇ εἰς τὰς Ἀθήνας ὁ χρυσοῦς της πάλιν θρόνος.

Μισητὸς ἀλύσων ἦχος ἀπειλητικὸς ἀντήχει·
Τρομερὰ τὴν ἐπολέμει μαύρης μοίρας μαύρη τύχη·
Καὶ εἰς τὴν ἀπελπισίαν καὶ τὰ τόσα δάκρυά της,
Οἱ ἐλεύθεροι ἀντήχουν τῶν βουνῶν τὸ ὄνομά της,
Καὶ ἀσμένως ἐθεώρουν μὲ ψυχῆς χαρὰν οἱ ξένοι,
Σκότος μέλαν νὰ καλύπτῃ τῆς Ἑλλάδος τὰ τεμένη.

Πλὴν τὸ σκότος διελύθη· ἔλαμψε χαρᾶς ἡμέρα·
Τῆς Ἑλλάδος ἐμειδία ἡ ὡραία ἀτμοσφαῖρα·
Κ' εἰς τὴν λάμψιν τοῦ ἡλίου ὁπλιζόμενος ὁ Ἕλλην
Διαλυομένην εἶδε τῆς δουλείας τὴν νεφέλην,
Κἰ ἄοπλος καθ' ὡπλισμένων, καὶ μικρὸς κατὰ μεγάλων,
Εἰς τῆς μάχης ἀνεμίγη τὴν μανίαν καὶ τὸν σάλον.

Χρυσοπτέρυγος ἡ Φήμη ἐπὶ νεφελῶν σαλπίζει·
Δαφνοστόλιστος ἡ Δόξα τοὺς αἰθέρας διασχίζει·
Ἱερὸς δεσμὸς συνδέει τοὺς προμάχους τῆς Ἑλλάδος·
Τοὺς κροτάφους των στολίζει ἀνθηρὸς ἐκ δάφνης κλάδος,
Καὶ ὁ Γερμανὸς ἀτρόμως καὶ μὲ χεῖρα ῥωμαλέαν
Τῆς Ἐλευθερίας στήνει τὴν σταυροστεφῆ σημαίαν.

Πλὴν ἀντήχησεν ἡ σάλπιγξ· ἡ πατρὶς τὰ τέκνα κράζει.
Ἀχαλίνωτος ὁ Ἔλλην τοὺς κινδύνους ἀτιμάζει·
Εἰς τὸν ἦχον τῶν θουρίων καὶ ἡρωϊκῶν παιάνων
Ἐπεκάλυψαν τὸ χῶμα πτώματα νεκρὰ τυράννων,
Καὶ μ' ᾠδὰς νικητηρίους ἐστεφάνωσεν ὁ Ἄρης
Εἰς τὴν μάχην ἀθλοφόρους Καραΐσκους καὶ Βοτζάρεις.

Τί χαρά! ὁποία δόξα! Ὅλ' ἡ φύσις ἐμειδία,
Ὅταν πάλιν μὲ παιάνας ἦλθεν ἡ Ἐλευθερία.
Εἰς τῶν ἀργυρῶν τὴν θέσιν στιλβουσῶν ἡμισελήνων
Ἀνεστήθησαν μὲ δόξαν αἱ σημαῖαι τῶν Ἑλλήνων,
Κ' ἡ Ἑλλὰς ἀπὸ τὴν μίαν εἰς τῆς γῆς τὴν ἄλλην πόλιν
Ἐλευθέρα ἀνηγγέλθη εἰς τὴν Οἰκουμένην ὅλην.

Δὲν ἐπέστρεψαν καὶ πάλιν ἐπὶ ῥόδων προχωροῦσαι
Μὲ τὰς δάφνας ἐστεμμέναι αἱ ἀρχαϊκαί μας Μοῦσαι;
Μὲ τὴν λύραν εἰς τὰς χεῖρας καὶ μὲ στέμμα φωτοβόλον
Εἰς τὴν πρώτην του ἑστίαν ἐπανῆλθεν ὁ Ἀπόλλων.
Κ' εἰς τὸ μέσον ἀνδριάντων, ὑπὸ δένδρων παχυτάτων
Τὴν Ἀκαδημίαν πάλιν ἐπανέστησεν ὁ Πλάτων.

Πανταχοῦ παιδείας φῶτα· πανταχοῦ στρατοὶ καὶ ςόλοι.
Εἰς τοὺς νέους Λεωνίδας ἡ Εὐρώπη φρίττει ὅλη.
Μιμητὰς Ὁμήρου βλέπω, διαδόχους Σοφοκλέων,
Μουσικὴν λαμπρὰν ἀκούω νέων Λίνων καὶ Ὀρφέων,
Καὶ φαντάζομαι καὶ τώρα, ὡς ὑπῆρχε πρὸ αἰώνων,
Τὸν ὑψιβρεμέτην Δία εἰς τὸν ὕψιστόν του Θρόνον.

Χαῖρε, χαῖρε, τῆς Ἑλλάδος δαφνηφόρε νεολαία!
Τῆς πατρίδος σὺ ὑπάρχεις θάλλουσα ἐλπὶς καὶ νέα.
Ἡ Ἑλλὰς πρὸς σὲ τὸ βλέμμα θαῤῥαλέως ἀτενίζει·
Εἰς τὴν τολμηρὰν ψυχήν σου κ' εἰς τὰ φῶτά σου ἐλπίζει·
Καὶ μὲ βασιλίσσης στέμμα, ὑπὸ σοῦ προσμένει μόνον
Νὰ φερθῇ στὴν δόξαν πάλιν τῶν ἀρχαϊκῶν της χρόνων.

Αἱ ἀναμνήσεις τῆς πατρίδος.

Ὅταν τὸ πλοῖον προχωροῦν εἰς ἀχανεῖς ἐκτάσεις,
Τὸ μέγα σχίσῃ κάτοπτρον τῆς κυανῆς θαλάσσης,
Κ' εἰς τὴν πατρῴαν πάλιν γῆν ταχέως θὰ σὲ φέρῃ,
Ὦ! πῶς εἰς ἄῤῥητον χαρὰν τὸ στῆθός σου θὰ χαίρῃ.

Εἶναι τερπνὸν μετὰ φρικτὸν χειμῶνα, ὅταν φθάσῃ
Τὸ ἔαρ καὶ μ' ἀνθῶν σωροὺς διακοσμῇ τὰ δάση.
Τερπνόν, ὁπόταν ἔρχεται μετὰ φρικώδη νόσον
Ὑγεία διαχύνουσα ἀναψυχὴν καὶ δρόσον.

Ἀλλὰ ὁποῖον αἴσθημα εἰς Ἕλληνος καρδίαν
Ὁπόταν μαραινόμενος ἀπὸ τὴν νοσταλγίαν,
Μὲ δακρυβρέκτους ὀφθαλμοὺς, μὲ σέβας εὐτυχήσῃ,
Τὸ χῶμα τῆς πατρίδος του καὶ πάλιν νὰ πατήσῃ!

Ἀναχωρεῖς· σὲ ἄφησεν ὁ κόλπος τοῦ Ἀδρία·
Τῆς ξένης γῆς δὲν φαίνεται ἡ ξένη παραλία.
Εἰς τοὺς αἰθέρας οὐρανοὶ προσμειδιῶσιν ἄλλοι·
Ὁ Ζέφυρος μυρίπνοος, ἡ φύσις πέριξ θάλλει.

Μακρόθεν εἰς τὴν θέαν της σὲ κυριεύει σέβας·
Ἡρωϊσμὸς σ' ἐνθουσιᾷ, σοῦ πλημμυρεῖ τὰς φλέβας.
Κ' ἐνῷ νὰ φθάσῃς προσδοκᾷς ὡς νήπιον τὴν ὥραν,
Αἱ νύμφαι τοῦ Ὠκεανοῦ σοῦ ὁδηγοῦν τὴν πρώραν.

Ἀπὸ τοῦ καταστρώματος τοῦ ποντοπόρου σκάφους,
Χαιρέτησε τὴν θείαν γῆν τοῦ κλασικοῦ ἐδάφους·
Χαιρέτησε· κ' ἐκ μέρους μου πάλιν χαιρέτησέ την,
Κ' ἐκ μέρους μου δακρύβρεκτος πολλάκις φίλησέ την.

Ἀσπάσθητι τοὺς φίλους μου, ὅτι θρηνῶ εἰπέ τους·
Τοὺς ἀδελφούς μου φίλησε καὶ πάλιν φίλησέ τους.
Κ' εἰς παραδείσου κλίμα ζῶν, εἰς γῆν εὐτυχισμένην,
Μὴ λησμονῇς τὸν φίλον σου, ποῦ ζῇ εἰς χώραν ξένην.

Καὶ πρὸς ἐκείνην ὕπαγε, ἐκείνην τῆς ὁποίας
Τὸ γάλα ἐκ τῆς πρώτης μου ἐγεύθην ἡλικίας,
Ἐκείνην, ποῦ μ' ἐγέννησε σ' τὴν γῆν τῶν ἀλγηδόνων,
Καὶ ἔχω μόνον γλύκασμα τῶν λυπηρῶν μου πόνων.

Εἰπέ την, ὅτι ὁ υἱὸς, ποῦ τὴν ἠγάπα τόσον
Εἰς ξένην γῆν εὑρίσκεται ὡς ἄνθος χωρὶς δρόσον,
Ἐκ τῆς ματαίας ταύτης γῆς, ὡς ἄστρον ἀνατέλλει·
Ὅτι σ' τὸν τάφον σύρεται, καὶ τὴν εὐχήν της θέλει.

Ὦ! μὴ τὴν λέγῃς· εἰς κλαυθμοὺς μὴ τὴν κινήσῃς πάλιν·
Πρὸς τὰς πληγάς της μὴ πληγὴν τὴν ἐπιφέρῃς ἄλλην.
Ἄφες τὸ πάθος μου κρυπτὸν νὰ τὸ γνωρίζω μόνος,
Ἄχ! ἄφες με νὰ ξηρανθῶ ὡς ῥύαξ τοῦ χειμῶνος.

Εἰπέ την, ὅτι στρέφονται σ' τὴν μνήμην μου ἀκόμα
Τὰ ἄσματα, ποῦ ἔψαλλε τὸ μητρικόν της στόμα,
Ὁπόταν μ' ἀπεκοίμιζεν εἰς τὴν λευκὴν ἀγκάλην.
Εἰπέ την, ὅτι εὐτυχῶ καὶ θὰ μὲ ἴδῃ πάλιν.

Εἰς τὸν τάφον τοῦ Λεωνίδου.

Ὦ θεῖε τάφε, ὦ γῆ ὅπου οἰκοῦσι
Δεδοξασμένοι τῆς Σπάρτης οἱ γενναῖοι
Ἄνδρες, μὲ σέβας τὰ ἄνθη σὲ κοσμοῦσι,
Καὶ μυροβόλος ἡ αὔρα πέριξ πνέει.

Ὡς τροπαιοῦχον μνημεῖον τῶν αἰώνων
Πάντοτε νέος εἰς νέαν δόξαν μένεις,
Κ' εἰς σὲ δικαίως ἀντιζηλείας φθόνον
Τῶν τάφων σύρεις τῆς γῆς τῆς Οἰκουμένης.

Τὸ πᾶν προβαίνει ἐπὶ τὴν παρακμήν του·
Αἶσχος καλύπτει τὴν δόξαν τὴν προτέραν·
Πλὴν εἰς ἑκάστην τὸ φῶς ἀνατολήν του
Σὲ βλέπει πάλιν εἰς δόξαν λαμπροτέραν.

Ὁ διαβάτης τ᾽ ἀμάραντά σου ῥόδα
Μὲ σέβας ἔνθους μακρόθεν διακρίνει,
Καὶ σταματήσας πλησίον σου τὸν πόδα
Ἐπὶ τῶν ῥόδων δακρύων δρόσον χύνει.

Ἄφθαρτοι δάφναι σὲ στέφουν τῶν αἰώνων,
Καθὼς σ᾽ ἐκόσμουν ἐκ τῆς στιγμῆς τῆς πρώτης·
Κ᾽ ὁ θριαμβός σου θέλει παρέλθει μόνον,
Ὁπόταν παύσῃ καὶ ἡ αἰωνιότης.

Ὁ Ἐρημίτης.

Μὲ λάμψιν ἐκ ῥόδων ἐξέβ' ἡ αὐγή·
Τὸ φῶς τῆς Ἠοῦς κυματίζει.
Μὲ δρόσου σταγόνας καλύπτετ' ἡ γῆ·
Ὁ Φοῖβος τὸ σύμπαν φωτίζει.

Τὸ σκότος, ποῦ κρύπτει τῆς γῆς τὰ βουνὰ
Βραδέως προέβη κ' ἐχάθη·
Τὸ ᾄσμά των ᾀδουν ἀθῶα πτηνὰ
Ἀπὸ τῆς κοιλάδος τὰ βάθη.

Εἰς βράχους πετρώδεις, εἰς γῆν ὀρεινὴν,
Ποῦ ποῦς δὲν προβαίνει ἀνθρώπων,
Εἰς γῆν ποῦ τὴν νύκτα μ' ἀγρίαν φωνὴν
Ἠχοῦν γογγυσμοὶ τῶν ἐπόπων,

Ἐν μέσῳ τῶν λίθων τὸ βῆμα πλανᾷ
Πρεσβύτης, λευκόθριξ μονάχος·
Συντρόφους του ἔχει τὰ πέριξ βουνά,
Καὶ στέγη του εἶναι ὁ βράχος.

Εἰς ἥσυχον βίον θνητὸς εὐτυχὴς
Ὁ ἄκακος ζῇ ἐρημίτης·
Εἰς χώραν ἁγίαν, εἰς γῆν προσευχῆς
Εἰρήνης τὸν ἕλκει μαγνήτης.

Μακρὰν ζῇ τοῦ κόσμου χωρὶς ταραχὴν
Εἰς τῆς ἐρημίας τὰ βάθη·
Ἐκεῖ, ποῦ τὰ μίση δὲν ἔχουν ἰσχύν,
Ἐκεῖ, ποῦ σιγῶσι τὰ πάθη.

Πτωχὴ ἡ μονή του, ἡ κλίνη πτωχή,
Πτωχὸν τὸ λιτὸν ἔνδυμά του·
Φωνὴ εὐφροσύνης ἐκεῖ δὲν ἠχεῖ,
Εἰμὴ ἀσπασμὸς τοῦ θανάτου.

Ἀφήσας τὴν κλίνην μὲ ἥσυχον νοῦν
Τὴν δόξαν ὑμνεῖ τοῦ Ὑψίστου.
Μ' ἀγγέλων ᾠδάς, ποῦ τὸν Πλάστην ὑμνοῦν
Ὁ τόνος ἠχεῖ τῆς φωνῆς του.

Μὲ σέβας τὴν θείαν Αὐγὴν χαιρετᾷ,
Κ' ἐκτείνας τὰς χεῖρας ἐστράφη.
Κ' ἡ λάμψις τοῦ Φοίβου, ποῦ στίλβων πετᾷ,
Μὲ ῥόδων ἀκτῖνας τὰν βάφει.

Μακρὰν εἰς τὴν ἄκραν τῆς γῆς θεωρεῖ
Τὴν πόλιν, ποῦ κρύπτουσι νέφη·
Τὸ ἔδαφος στρώνουν πτωμάτων σωροί,
Καὶ λαίλαψ τὰ πάθη συστρέφει.

Βωβὰ ἐκ τοῦ δάσους ὁ κώδων ἠχεῖ·
Καλεῖ τοὺς πιστοὺς ἡ φωνή του.
Μ' αὐτὴν εἰς τὰ ὕψ' ἡ ἀθώα ψυχὴ
Πετᾷ τοῦ καλοῦ Ἐρημίτου.

Εἰς ἄβατον χῶμα, μακρὰν ταραχῆς,
Εἰς γῆν, ποῦ κοσμεῖ ἐρημία,
Ἐκεῖ θριαμβεύει γαλήνη ψυχῆς,
Ἐκεῖ βασιλεύ' ἡ Θρησκεία.

Χρυσὸν καὶ πορφύρας ὁ γέρων ἐκεῖ
Προσβάλλει μ' ἀνίκητον βλέμμα·
Καὶ δὲν ἀνταλλάττει τὴν γῆν, ποῦ οἰκεῖ,
Μὲ τοῦ βασιλέως τὸ στέμμα.

Θνητὸς ἀπαθὴς εἰς ἑκάστην πνοὴν
Προβαίνει μ' ἀτάραχον βῆμα.
Γλυκεῖαν εὑρίσκει τῆς γῆς τὴν ζωὴν,
Γλυκὺ τὸν καλύπτει τὸ μνῆμα.

Ἡ σκιὰ τῆς κόρης.

Μόλις κινοῦνται τῶν ἰτεῶν τὰ φύλλα·
Ὁ νυκτικόραξ εἰς τοὺς κρημνοὺς γογγύζει·
Μυστηριώδης τὸν νάρθηκα φωτίζει
Ἡμισβεσμένη, χλωμὴ νεκροκανδήλα.

Περὶ τοὺς τάφους γλυκεῖα πνέει αὔρα·
Εἰς τοὺς αἰθέρας ἀστέρες δὲν φωτίζουν·
Τὴν φύσιν πέριξ καλύπτουν καὶ σκοτίζουν
Πικροῦ θανάτου καὶ φρίκης νέφη μαῦρα.

Ὦ! δέξου, φύσις, τοὺς τελευταίους θρήνους·
Μετὰ δακρύων τὸν ἄνθρωπον δεικνύεις,
Καὶ εἰς τὸν τάφον, ποῦ ἄωρον τὸν κλείεις,
Μαζῆ σου σύρεις τοὺς στεναγμοὺς ἐκείνους.

Τοὺς στεναγμοὺς ἄχ! δυστυχισμένον πλάσμα
Εἰς τάφου μνῆμα ἀθλία μήτηρ κλαίει·
Εἰς ῥοῦν δακρύων, εἰς στεναγμοὺς ἐκπνέει,
Κ' ἐμπρός της βλέπει τοῦ Χάρωνος τὸ φάσμα.

Ἀθλία μήτηρ, τὴν μόνην θυγατέρα,
Τὴν μόνην τέρψιν τοῦ κόσμου στερηθεῖσα·
Μήτηρ εἰς πένθος ὡς ἄνθος μαρανθεῖσα,
Καὶ τῶν μητέρων πασῶν δυστυχεστέρα.

Ὤ! πῶς ἀθώα τὴν ἔνευεν ἡ κόρη,
Κ' εἰς τὸ πλευρόν της πῶς ἔπαιζε γελῶσα!
Εἰς πᾶν της βῆμα τῆς τύχης μειδιῶσα
Γαληνιαῖον τὸ μέλλον ἐθεώρει.

Πλὴν τρὶς ὡς τώρα ὁ ἥλιος τὸ κῦμα
Τοῦ θείου πόντου διέσχισε προβαίνων,
Καὶ τὴν γῆν ὅλην φωτίζων καὶ θερμαίνων,
Μὲ φρίκην εἶδε τὸ νεκρικόν της μνῆμα.

Ἀπὸ τὰς ἄκρας τῶν σκιερῶν ὀρέων
Σ' τὸ πρόσωπόν της πρὶν ἔλαμπεν ὡραῖος,
Τώρα φωτίζει τὸ μνῆμά της ματαίως·
Ἀκτὶς κἀμμία δὲν τὴν θερμαίνει πλέον.

Τάχα τοὺς θρήνους ἀκούει τῆς μητρός της·
Μὴ τὴν ἐγείρουν οἱ στεναγμοὶ ἐκεῖνοι;
Πρὸς τί τὰ ῥόδα κ' οἱ χιονώδεις κρῖνοι,
Οἵτινες στέφουν τὴν γῆν τοῦ μνήματός της;

Τῆς ἐκκλησίας ὁ λύχνος τρεμοσβύνει·
Παντοῦ ἐχύθη θυμίαμα λιβάνων·
Μ' ἄγριον ἦχον θανάτου καὶ βασάνων
Ὁ νυκτικόραξ τὴν θέσιν του ἀφίνει.

Βωβὰ μακρόθεν μ' ἀγρίου ἤχου τόνον
Διὰ τῶν βράχων ἠκούσθ' ἡ δωδεκάτη,
Καὶ ἡ φωνή της βραγχνὴ, λυπηροτάτη
Ἐπανελήφθη ἐν μέσῳ τῶν κευθμώνων.

Ἡ φύσις ὅλη εἰς σιωπὴν ἐκπνέει,
Ὅμως ἀκόμη δὲν ἔφυγεν ἐκείνη·
Αὐτὸς ὁ θρῆνος τὸ στῆθος της ἠδύνει,
Καὶ μόνη τέρψις τῆς ἔμεινε νὰ κλαίῃ.

Ἡ γῆ κλονεῖται, καὶ τοῦ κοιμητηρίου
Βαρυηχοῦντες ἐσείσθησαν οἱ τάφοι·
Τὴν φύσιν πέριξ σκοτία φρίκης βάφει,
Κ' ἤχοι προβαίνουν ᾠδῆς ἐπιταφίου.

Κ' ἰδού· ὦ φρίκη! μὲ στέφανον ἀνθέων
Βραδυπατοῦσα ἡ κόρη της προβαίνει·
Ἦτον ὡραία ὡς νύμφη στολισμένη·
Τὸ πρόσωπόν της παρά ποτε ὡραῖον.

« Μῆτερ » ἠκούσθη· καὶ μὲ φωνὴν ὁμοίαν
Ἤχου κιθάρας, ποῦ χεὶρ Ὀρφέως κρούσῃ,
« Μῆτερ » οἱ βράχοι ὁλόγυρ' ἀντηχοῦσι,
« Μῆτερ » οἱ τάφοι εἰς σιωπὴν βαθεῖαν.

Εἶπε· καὶ φρίκην τὸ σύμπαν ἀπετέλει·
Στόμα μὲ στόμα ἠνώθησαν καὶ πάλιν·
Πλὴν ἄχ! θανάτου ἠσθάνθη τὴν ἀγκάλην
Σ τῆς θυγατρός της τὰ παγωμένα μέλη.

Πρόσκαιρος παῦσις κατέπαυσε τοὺς θρήνους·
Ἡ μήτηρ χαίρει, πλὴν τρίζον εἰς τὸ στόμα
Κρύον ἠσθάνθη τοῦ μνήματος τὸ χῶμα,
Θανατηφόρους τοὺς ἀσπασμοὺς ἐκείνους.

» Μῆτερ, μὴ κλαίῃς « ἀνέκραξεν ἡ κόρη·
» Πικρὰ ματαίως δακρύων ῥεῖθρα χύνεις·
» Ἐνῷ πλανῶμαι εἰς πέλαγος γαλήνης,
» Μὴ σὲ πικραίνουν στιγμαὶ στεναγμοφόροι. »

» Ὤ! τρισευδαίμων ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου
» Τὰς δυστυχίας κατέπαυσεν ὁ τάφος·
» Τὸ πλανήμενον πολυπαθές του σκάφος
» Εἰς ὄχθας πλέει χαρᾶς ἐπουρανίου. »

» Μῆτερ ! μὴ κλαίῃς, θὰ ἐνωθῶμεν πάλιν. »
Εἶπε, κ᾽ ἡ φύσις ἀντήχει εἰς τὰ βάθη·
Κ᾽ εὐθὺς, ὡς λάμψις διὰ μιᾶς ἐχάθη
Ἀπὸ τῆς φίλης μητρός της τὴν ἀγκάλην.

Τρία παρῆλθον φθινόπωρα· τὰ δάση
Εἶχεν ἀφήσει ἡ Πρόκνη· μαραμένα
Ἔπιπτον πλέον τὰ φύλλα· κ᾽ ἕνα ἕνα
Εἶχεν ἡ φύσις τοὺς στολισμούς της χάσει.

Ἦτον ἑσπέρα· τὴν δυστυχῆ μὲ βῆμα
Ἀργὸν ὡδήγουν νεκρὰν μὲ ὄμμα κλαῖον·
Καὶ μὲ τὴν κόρην ἡ γῆ ἂν ὄχι πλέον,
Τρεῖς πήχεις χῶμα τὴν ἤνωσε τὸ μνῆμα.

Νοσταλγία.

Ὦ ! διὰ ποῦ λευκόπτερον ταχὺ τοῦ πόντου πλοῖον;
Εἰς ποίαν χώραν εὐτυχῆ τὰς πτέρυγάς σου κλεῖον
Τὸν πλοῦν θὰ σταματήσῃς;
Ἐπὶ τοὺς κόλπους φέρε με τῶν νώτων σου ἐπάνω,
Κ' ἐμὲ εἰς τῆς πατρίδος μου ἀσμένως ν' ἀποθάνω
Τὴν χώραν νὰ μ' ἀφήσῃς.

Ἐδῶ μακρὰν εἰς ξένην γῆν ζεφύρου αὔρα ξένη
Τοῦ τεθλιμμένου στήθους μου τὴν ἄνοιξιν μαραίνει,
Καὶ τοὺς ἀνθῶνας φθείρει.
Εἰς χώραν ἄγνωστον πλανῶ τὸ βῆμά μου ἀλήτης,
Καὶ τῆς πατρίδος τ' ὄνομα, ἡ μουσικὴ φωνή της
Πλησίον της μὲ σύρει.

Τρισευτυχῆ τὰ πετεινὰ, ποῦ ἐπὶ τοῦ αἰθέρος,
Πετῶντ' ἀπεριόριστα μὲ πτέρυγας ἀέρος,
Πλανῶνται εἰς τὰ ὕψη.
Τὸ βλέμμα των τὸν ποθητὸν λιμένα διακρίνει·
Πρὸς ἄλλο κλίμα φέρονται καὶ ἡ σπουδή των τείνει
Τὴν γῆν ν' ἀνακαλύψῃ.

Πτηνοῦ ἂς εἶχα πτέρυγας, κ' ἐπάνω τοῦ αἰθέρος,
Ἂς ἔσχιζα τὸ διαυγὲς πεδίον ἐλευθέρως
Ὀπίσω τῶν ὀρέων.
Νὰ σπεύσω κλαίων ἐκ χαρᾶς πρὸς σὲ, πατρίς μου φίλη,
Καὶ τῆς ζωῆς μου ἔπειτα τὸ φῶς ἂς ἀνατείλῃ
Ὠχρὸν καὶ τελευταῖον.

Ματαίως πλὴν οἱ πόθοι μου ἀνίπτανται, ματαίως!
Πνοὴ χιονογέννητος μανιακοῦ βορέως
Μακρύτερον μὲ ῥίπτει.
Καὶ νεφελώδης πέριξ μου καὶ σκοτεινὸς ὁρίζων,
Τὴν ὅρασιν εἰς ὅριον στενὸν περιορίζων,
Τὴν δίοδον μοῦ κρύπτει.

Ὦ οὐρανὲ ἀλλοίας γῆς, ὦ λάμψις κόσμου ἄλλου,
Ποῦ στίλβεις, καθὼς κάτοπτρον διαφανοῦς κρυστάλλου
Εἰς φῶς χρυσοῦ ἡλίου·
Τὸ διψαλέον βλέμμά μου δὲν σ᾽ ἀντικρύζει πλέον,
Θολοῦται μόνον εἰς τὸν ῥοῦν, τὴν στέρησίν σου κλαῖον,
Τοῦ πίπτοντος δακρύου.

Ὦ! πότε, λευκοπτέρυγον, ταχὺ τοῦ πόντου πλοῖον,
Τὴν νεφελώδη ταύτην γῆν τῶν ξένων παραλίων
Θὰ ἀποχαιρετήσῃς·
Καὶ στρέφον τὴν ἀμφίαλον, ἀλίῤῥηκτόν σου πρῴραν,
Πρὸς τῆς Ἑλλάδος τὴν κλεινὴν καὶ ποθουμένην χώραν,
Ἐκεῖ θὰ μὲ ἀφήσῃς;

Τὸ ὄνειρον τῆς εὐτυχίας.

Ὦ! ποία λάμψις διαυγὴς ἡλιακῶν ἀκτίνων!
Ὤ! ποίαν χύν' ἡδονικὴν ἡ αὔρα εὐωδίαν!
Ὁ ῥύαξ ῥέει ἥσυχος εἰς γῆν εὐόσμων κρίνων,
Κ' ἡ φύσις ἔσπειρε παντοῦ χαρὰν καὶ ἁρμονίαν.

Πόσον ἀθώως ὁ ποιμὴν τὴν σύριγγα σημαίνων
Τοῦ στήθους του τὸν ἔρωτα πρὸς τὴν πιστήν του ψάλλει·
Καὶ κρυπτομέν' εἰς τὴν σκιὰν ναρκίσσων ἠνθισμένων
Ἡ ἀηδὼν τῆς φύσεως ἐξιστορεῖ τὰ κάλλη.

Τὴν ἡσυχίαν καὶ χαρὰν ὀδύνη δὲν ταράττει·
Παντοῦ γελᾷ ὁ τρυφερὸς τῶν καρδιῶν μας Ἔρως·
Κ' ἡ φαντασία, ποῦ χρυσῆν τὴν εὐτυχίαν πλάττει,
Ἀπεριόριστος πετᾷ μὲ πτέρυγας ἀέρος.

Ὦ! πόσον εἶναι εὐτυχὴς, ὅστις μαζῆ μου τρέχει!
Ἔχει τὴν τύχην ζηλωτὴν, ἔχει λαμπρὸν τὸ μέλλον·
Εἰς τὴν πορείαν τὸν Θεὸν ἀνώτερόν του ἔχει,
Καὶ θεωρεῖ τὸν ἥλιον αἰθέρων ἀνεφέλων.

Ὦ! φαντασία! εἰς αὐτῆς τῆς γῆς τὴν εὐτυχίαν
Τὸ στῆθός μου ἀνέπνεεν ἀνοίξεως ἀέρα·
Πτηνῶν ᾀδόντων ἤκουον ἀθῴαν μελῳδίαν,
Κ' ἐλπίδος δρόσον ἔχυνε τερπνὴν ἡ ἀτμοσφαῖρα.

Εἰς λίμνης λεῖον κάτοπτρον, εἰς ἀερῴδες πλοῖον
Μὲ τοῦ ζεφύρου τὰς πνοὰς ταχέως ἐφερόμην·
Τὸν ἔρωτά μου ἔψαλλα, καὶ ἐκ τῶν οὐρανίων
Ἡ Μοῦσα μ' ἄνθη ἔστεφε τὴν ἁπλωτήν μου κόμην.

Διὰ νεφῶν διαφανῶν εἰς ἔκτασιν ἀπείρου
Εἰς ὄχθην ἐπλησίαζον εἰρηνικοῦ λιμένος·
Κ' ἐνῷ γλυκέως ἔπνεεν ἡ αὔρα τοῦ ζεφύρου,
Εἰς τὸ πλευρόν της μ' ἔθλιβεν ἡ ποθητὴ παρθένος.

Τερπνὴν εἰρήνης μουσικὴν ὁ οὐρανὸς ἀντήχει,
Τὸ στῆθος δὲν ἐγνώριζε πικρίαν ἀλγηδόνων·
Ἡ φύσις μ᾽ ἄνθη ἔρραινε τὸ ἔδαφος· κ᾽ ἡ τύχη
Ἓν νεῦμα ἐπερίμενε τῶν ὀφθαλμῶν μου μόνον.

Πλὴν αἴφνης ἀπὸ λήθαργον ἐξύπνησα καὶ εἶδον
Μακρὰν τὸ κῦμα τῆς χαρᾶς καὶ τῆς εὐδαιμονίας·
Κ᾽ εἰς σκοτεινόχρουν ὕφασμα ἰδανικῶν ἐλπίδων,
Δακρύω δύσμοιρος θνητὸς ἐν μέσῳ δυστυχίας.

Τὰ δάκρυα.

Ὦ! κλαίεις, κόρη τρυφερά, εἰς θλίψιν ἀλγηδόνος·
Μαργαριτώδη δάκρυα τὸ βλέμμα σου καλύπτουν
Ὡς δρόσου ἀποστάγματα ποῦ τὴν πρωΐαν πίπτουν
Εἰς ἄνθος ἀρτιβλάστητον ἐαρινοῦ ἀνθῶνος.

Τὸ δάκρυ, ποῦ τὰ βλέμματα ἐκχύνουν τῆς παρθένου,
Εἶναι τῆς ἀθωότητος τὸ διαυγὲς σημεῖον·
Καὶ ἡ ἀθῶα ἔκθλιψις παρθενικῶν δακρύων
Ἀνακουφίζει τὴν ψυχὴν ἀνθρώπου τεθλιμμένου.

Ὅταν εἰς πάθους αἴσθημα τὸ στῆθος ἀναβράζῃ
Καὶ σύντροφον εἰς τὰ δεινὰ δὲν ἔχῃ ἡ καρδία,
Τὸ πάθος τότε πλημμυρεῖ, καὶ ἡ στενοχωρία
Εἰς τὰς ῥοδόχρους παρειὰς τὸ δάκρυ ἀποστάζει.

Ὦ! κλαῖε, ἀπειρόκακε μορφὴ τοῦ παραδείσσου·
Εἶναι γλυκὰ τὰ δάκρυα, ποῦ τεθλιμμένη χύνεις·
Οἱ στεναγμοί σου βάλσαμον ὑπόσχονται εἰρήνης·
Ὦ! κλαῖε, καὶ συμμέτοχος κλαίω κ' ἐγὼ μαζῆ σου.

Τὸ Φθινόπωρον.

Ἦτον ἡμέρα σκιερὰ, ἀρχὴ τοῦ φθινοπώρου·
Ἡ φύσις ἐσκυθρώπαζε, καὶ τ᾽ ἄνθη τῶν ἀνθώνων
Οἱ ῥύακες παρέσυρον ἐν μέσῳ καλαμώνων·
Καὶ σκότος ὑπερκείμενον συννέφου μετεώρου
Ἀπέκρυπτε τὸν ἥλιον ἀπὸ τῆς ὑφηλίου,
Κ᾽ ἡ ἀηδὼν μὲ μουσικὴν πτηνοῦ στεναγμοφόρου
Ἀπεχαιρέτα κλαίουσα τὸν δίσκον τοῦ ἡλίου.

Μαραινομένη ἔχανε τὰ κάλλη της ἡ φύσις,
Μεμαραμένα ἔπιπτον τὰ φύλλ᾽ ἀπὸ τῶν κλώνων,
Καὶ ῥέουσα μὲ πένθιμον καὶ θρηνῳδοῦντα τόνον
Τὰς καλλονὰς τῆς φύσεως ἐμοιρολόγ᾽ ἡ βρύσις·
Καὶ εἰς τὰ βάθη τῶν δασῶν περίλυπος προβαίνων
Ὁ φίλος τῶν ἐρημιῶν μὲ νεκρικὰς αἰσθήσεις,
Τὸ πᾶν γηράσκον ἔβλεπε, κ᾽ εἰς παραχμὴν προβαῖνον.

Κ' ἐκεῖ εἰς γῆν παράμερον, εἰς δένδρα ὑποκάτω
Ἀθώα κόρη ἔβλεπε τῆς φύσεως τὸν σάλον·
Κ' εἰς δάσος δένδρων σκιερῶν ἀκάρπων καὶ μεγάλων
Ἐπὶ τῶν φύλλων πίπτοντα τὸν ὄμβρον ἠκροᾶτο·
Κ' ἐνῷ μὲ τόνους γοεροὺς καὶ μὲ ἀπελπισίαν
Μὲ τοῦ βορρᾶ τοὺς συριγμοὺς τὸ δάσος ἐβρυχᾶτο,
Ἡ κόρη ταῦτα ἔλεγε μὲ πάσχουσαν καρδίαν.

»Ὦ δένδρα, ποῦ τὰς καλλονὰς τοῦ θέρους ἐκοσμεῖτε,
Κ' ἐκτείνετο φιλόξενος ἡ παχηλὴ σκιά σας,
Ἐχάσατε τὰ κάλλη σας, τὴν ἀνθηρότητά σας,
Καὶ τώρα μὲ τὸν ἄνεμον στενάζοντα θρηνεῖτε.
Τὴν πρώτην ἡλικίαν μου, ποῦ ὁ κλαυθμὸς μαραίνει,
Δὲν στέφουν πλέον διαυγεῖς τῆς δρόσου μαργαρῖται,
Ὡς ῥόδον ἡ νεότης μου πετᾷ μαραινομένη.

» Εἰς τῆς ζωῆς τὴν ἄνοιξιν ὑπὸ τὰ βήματά μου
Στεφάνους ῥόδων ἔβλεπα καὶ χλοερούς ἀνθῶνας·
Ἐφανταζόμην ζωηρὰς τὰς εὐτυχίας μόνας,
Καὶ λύπη δὲν ἐτάραττε τὴν ἀθωότητά μου.
Παρῆλθε πλὴν ἡ ἄνοιξις, κ' εἰς ὥραν φθινοπώρου
Ὡς δάσους φύλλον μαρανθὲν πλανῶμ' ἐπὶ τῆς ἄμμου,
Καὶ ἀναπνέω ζέφυρον πνοῆς θανατηφόρου.

»Μὲ σᾶς, ὦ ἄνθη τρυφερὰ, ὡς ἄνθος θ' ἀποθάνω·
Μὲ σᾶς θὰ κλείσω τῆς ζωῆς τὸν μισημένον βίον,
Καὶ παύουσα τὸν ῥύακα τῶν τόσων μου δακρύων
Εἰς τοὺς αἰθέρας ἄλυπον ζωὴν θ' ἀπολαμβάνω.
Πλὴν ἄχ! τὰ ἄνθη τοῦ ἀγροῦ θ' ἀναβλαστήσουν πάλιν,
Τὴν κεφαλὴν θὰ στρέψωσι καὶ πάλιν πρὸς τὰ ἄνω,
Ὅμως ἐγὼ τὸν ἥλιον φορὰν δὲν βλέπω ἄλλην.«

Τὰ ὀρφανά.

Λυπηρὸς, βαρὺς προβαίνει τόνων ἦχος στεναζόντων·
Δὲν σοῦ ἔμειναν, ὦ Μοῦσα, εἰμὴ δάκρυα καὶ θρῆνοι·
Στέναζε λοιπὸν καὶ θρήνει
Εἰς τοὺς τάφους τῶν θανόντων.

Εἰς τὸν οὐρανὸν ὑψοῦτο πλάτανος οὐρανομήκης,
Ῥιζωμένη, καθὼς γίγας μὲ διάδημα τυράννου,
Τρόπαιον ὑπερηφάνου
Κατὰ τῶν στοιχείων νίκης.

Πλὴν καὶ ταύτην μαρανθεῖσαν εἰς κρημνοὺς καὶ βράχους
εἶδον,
Ὁ καιρὸς νὰ τὴν δαμάζῃ, ἡ ὁμίχλη νὰ τὴν φθείρῃ,
Καὶ τὸ στέλεχός της σύρει
Ἡ πνοὴ τῶν καταιγίδων.

Πόσην λάμψιν τοῦ ἡλίου ὁ πυρώδης δίσκος χύνει·
Μὲ ἀκτῖνας φωτοβόλους ὅλην πυρπολεῖ τὴν φύσιν,
Πλὴν εἰς νεφελώδη δύσιν
Καὶ αὐτὸς προβαίνων σβύνει.

Στεναζόντων τέκνων χείλη θρήνους γοεροὺς προφέρουν·
Κατηφὴς τῆς γῆς ὁ πέπλος· κώδωνες τὴν φύσιν κλαίουν·
Νεκρικαὶ λαμπάδες καίουν,
Καὶ τὸ λείψανον ἐκφέρουν.

Ὁ θνητὸς ζωὴν δακρύων, στεναγμῶν, βασάνων πλήρη
Εἰς τὴν γῆν αὐτὴν εὑρίσκει, καὶ τὴν γῆν ὅταν ἀφίνῃ,
Τὸν ἀκολουθοῦσι θρῆνοι,
Στεναγμοὺς κατόπιν σύρει.

Ὤ! ἀφῆτέ με νὰ κλαίω, νὰ θρηνῶ ἀφῆτε μόνος,
Εἰς τὴν ἔρημον νὰ τρέχω, καθὼς κόραξ τῆς ἐρήμου,
Νὰ ἑνοῦται ἡ φωνή μου
Μὲ τοὺς θρήνους τῆς τρυγόνος.

Κλαίετε, ἀθῶα, θρήνους πέμπετε εἰς τὸν ἀέρα
Ὀρφανὰ πατρὸς, ἀσύλου προσφυγὴν εἴχετ' ἐσχάτου,
Πλὴν τὸ βέλος τοῦ θανάτου
Σᾶς ἁρπάζει τὴν μητέρα.

Κλαίετε· θανάτου δαίμων τὴν ἐσχάτην εὐτυχίαν
Σᾶς ἐφθόνησε· τὸ τέλος μὲ δημίου χεῖρα φέρει,
Καὶ ἡ φύσις σᾶς προσφέρει
Θρήνους πρὸς παρηγορίαν.

Κλαίετε· εἰς πόντον φρίκης ἐπὶ πλοίου σαθροτάτου
Σᾶς ὡδήγει μαύρη τύχη ἐν τῷ μέσῳ τῶν σκοπέλων,
Καὶ τὸ σκοτεινόν σας μέλλον
Ἦτο μέλλον τοῦ θανάτου.

Ὅταν τρομερὸς ἐξαίφνης κεραυνὸς ὀλέθρου πίπτῃ·
Τὸ πηδάλιον συντρίβει· εἰς τὴν πλάνην σᾶς ἀφίνει,
Πέριξ ἀντηχοῦσι θρῆνοι,
Καὶ τὸ πένθος σᾶς καλύπτει.

Ἀπροστάτευτα ὠθεῖσθε μεταξὺ τῆς τρικυμίας.
Δι' ἐσᾶς τὸ πᾶν ἐχάθη· καὶ ἡ ἄγκυρα ἐκείνη
Ἡ ἐσχάτη εἶχε μείνει
Ἡ ἐλπὶς τῆς σωτηρίας.

Πλὴν ὁ σάλος ἠγριώθη· κ' εἰς τὴν πάλην τῶν στοιχείων
Τὴν ἐσχάτην ἄγκυράν σας, σᾶς ἀφήρπασεν ἡ βία
Καὶ σᾶς φέρ' ἡ τρικυμία
Δι' ἀνέμων ἐναντίων.

Ὦ τ' ἀθῶα! καθὼς κλάδοι ἐπὶ λόφου ῥιζωμένοι
Ὑπὸ κέδρον ἀνεβλάστουν, ποῦ ὡς μήτηρ τὰ καλύπτει,
Πλὴν ἡ κέδρος αἴφνης πίπτει
Κ' ἡ φθορὰ τὰ περιμένει.

Σκυθρωπὸν τὸ ἓν δακρύζει· καὶ τὸ δεύτερον στενάζει,
Καὶ τὴν τύχην του οἰκτείρει μὲ δακρυβρεγμένον ὄμμα,
Καὶ τὸ νήπιον ἀκόμα
« Μῆτερ, μῆτερ » πάλιν κράζει.

Μῆτερ! σκηνὴ ὢ ὀδύνης! ὢ σκηνὴ ἀπελπισίας!
Ἄλλοτε ἡ λέξις « μῆτερ » τὴν ἀνήγειρεν εὐθέως,
Τώρα πλὴν ἠχεῖ ματαίως
Πρὸς τὰ ὦτα τῆς ἀθλίας.

Τώρα πέριξ ἀντηχοῦσι κοπετοὶ, θανάτου θρῆνοι.
Τὸ ἀθῶον « μῆτερ » κράζει, πρὸς τοὺς πόδας της ὠθεῖται·
Πλὴν νεκρὰ ἐν μέσῳ κεῖται
Καὶ ἀναίσθητος ἐκείνη.

Θάνατε! Τῆς γῆς δυνάστα! κ᾽ εἰς τὰ ὕψη τῶν ὀρέων
Φθάν᾽ ἡ ἄμετρος ἰσχύς σου, καὶ τὰ σύμπαντα μαραίνει·
Καὶ τὸ ξίφος σου προβαίνει
Τρομερὸν καὶ ἀπευκταῖον.

Δὲν μαλάττεσαι εἰς θρήνους· δὲν λυπεῖσαι τοὺς ἀθώους·
Εἰς τὴν γῆν ἀπροστατεύτους τόσους δυστυχεῖς ἀφίνεις,
Καὶ τὰ ὠτά σου ἡδύνεις
Μὲ παράπονα καὶ γόους.

Ἡ ὡραία εἰς τὸν χορόν.

Ὦ οὐρανέ! Τί καλλονή! Τί θαυμασία κόρη!
Τί εὐωδία μαγικὴ τριγύρω της ἐχύθη.
Ἐπὶ τῆς κόμης στέφανον ῥοδόπλεκτον ἐφόρει,
Καὶ ἄνθη εἰς τὰ στήθη.

Τὸ ἱλαρόν της πρόσωπον ὁ Ἔρως εἶχε βάψει
Μὲ ῥόδων ἐρυθρίαμα, τῆς ἀρετῆς τὸ στέμμα·
Καὶ τὰ φλογώδη βέλη του εἰς τὸ λαμπρὸν συνάψει
Καὶ θελκτικόν της βλέμμα.

Καθὼς ἀτμὸς διαφανὴς, ποῦ πέμπουσιν οἱ χρῖνοι,
Τὸ ἄσπρον τὴν ἐκάλυπτεν ὡραῖον ἔνδυμά της·
Κ' ἦτον ἀτμόπλαστος Θεὰ, ποῦ πρόσκαιρα ἀφίνει
Τὸ ἐνδιαίτημά της.

Τρισευτυχῆ ὁμολογῶ τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον,
Ποῦ μυστικῶς ἀνέπνευσε τὴν αὔραν τῆς πνοῆς της,
Κ' εἰς τὸν ὁποῖον ἔλαμψεν, ὡς φῶς χρυσῶν ἀκτίνων,
Ἡ λάμψις τῆς μορφῆς της.

Τί χάρις! ποῖον αἴσθημα κινοῦν τὰ θέλγητρά της!
Νομίζεις, ἄνθη δύναται μ' ἓν νεῦμα νὰ παράξῃ,
Νομίζεις, εἶναι ἄγγελος, ἀνοίγει τὰ πτερά της
Καὶ θέλει νὰ πετάξῃ.

Ἄχ! τίς τὴν εἶδε καὶ ὁρμὴν σφοδρὰν δὲν συνησθάνθη
Νὰ τρέξ' εἰς τὰς ἀγκάλας της, νὰ τὴν καταφιλήσῃ·
Καὶ τὴν ὁδὸν δὲν ἔσπευσεν, ὅπου πατεῖ, μὲ ἄνθη
Λευκὰ νὰ περιχύσῃ;

Σύγκρισις.

Ὦ! τρισευδαίμων, τρισευτυχὴς ἐκεῖνος,
Ὅστις ὁπόταν εἰς τ' ἀνθισμένα δάση
Γαληνιαῖον τὸ φίλον ἔαρ φθάσῃ
Εἰς φῶς ὡραῖον ἡλιακῆς ἀκτῖνος,

Σ' τῆς ποθητῆς του τὸ στῆθος βασιλεύει,
Κ' ἐνῷ ὁ ἔρως εἰς ἔκστασιν τὸν φέρει,
Ἀνθέων δέσμην μυρίπνοον προσφέρει
Πρὸς τὴν πιστήν του, ποῦ τόσον τὸν λατρεύει.

Αὐτὸν ἐν μέσῳ μαγευτικοῦ αἰθέρος
Τὸν βλέπ' ἡ τύχη ἀθῶα, μειδιῶσα,
Ἐμὲ πλὴν μόνον εἰς τὰ δεινὰ τὰ τόσα
Μόνον νὰ κλαίω μ' ἐδίδαξεν ὁ Ἔρως.

Εἰς τὰς κοιλάδας, ὅπου ἡ φύσις θάλλει,
Ὅπου ὁ ῥύαξ προβαίνει μορμυρίζων,
Ποιμὴν ἀθῶος, μελῳδικὰ συρίζων,
Πρὸς τὴν πιστήν του τὸν ἔρωτά του ψάλλει.

Ἀπὸ ἓν ἄνθος πετῶσαι εἰς τὸ ἄλλο
Αἱ ἀηδόνες τοὺς ἔρωτάς των ψάλλουν·
Ὅλ' αἱ καρδίαι ἀπὸ ἀγάπην πάλλουν,
Ἐγὼ πλὴν τίνος τὸν ἔρωτα νὰ ψάλλω;

Εἰς ὥραν φρίκης, εἰς ὥραν ἀπαισίαν
Παρωργισμένη μὲ κατηράσθ' ἡ μοῖρα·
Ὦ θρηνῳδοῦσα, ὦ πένθιμέ μου λύρα,
Τοὺς θρήνους ψάλλε καὶ τὴν μελαγχολίαν.

Ἀπελπισία.

Ὦ θεσπεσία ἀχτὶς τῶν ἡμερῶν μου,
Ἄνθος ὡραῖον ἐαρινοῦ ἀνθῶνος,
Σὺ ἦσο μόνη ἐλπὶς τῶν συμφορῶν μου,
Σὺ μ' ἦσο ἔαρ ἐν μέσῳ τοῦ χειμῶνος.

Ὅταν σὲ εἶδον, τὴν ὄψιν τοῦ Ναρκίσσου
Μ' ὅλην τὴν δόξαν τῆς καλλονῆς της εἶδον,
Καὶ ἐφερόμην εἰς πέλαγος μαζῆ σου
Τερπνῶν ὀνείρων κ' ἡδονικῶν ἐλπίδων.

Ἄγγελος ἦσο, ποῦ τὰς πικρὰς ὀδύνας
Ἤθελες παύσει τοῦ θλιβεροῦ μου βίου,
Κ' εἰς τῆς μορφῆς σου τὰς φωτεινὰς ἀχτῖνας
Ἐφλογιζόμην εἰς φῶς χρυσοῦ ἡλίου.

Πᾶσα ἐλπίς μου εἰς σὲ ἀφιερώθη,
Κ' ἤνθει ὡς ῥόδον, ποῦ ἐκ τῆς δρόσου θάλλει,
Καὶ ἡ καρδία, ἥτις χαρὰν ἐπόθει,
Ἔμαθε πρῶτον πλησίον σου νὰ πάλλῃ.

Ὅμως τὸ ῥόδον τὸ τρυφερὸν καὶ θάλλον
Εἶδα νὰ σείῃ τὸ ῥεῦμα καταιγίδος·
Ἐξερριζώθη, κ' εἰς τριχυμίας σάλον
Μακρὰν σου χλαίω θνητὸς χωρὶς ἐλπίδος.

Μελαγχολία.

Τὸ πᾶν ὑπνώττει· τὸ σύμπαν ἡσυχάζει·
Μόνον τὸ σκότος, ὡς φάσμα τοῦ θανάτου,
Διεξαπλόνον τὰ μελανὰ πτερά του,
Τὸ πᾶν ἐξουσιάζει.

Αἱ ἀερώδεις νιφάδες τῆς χιόνος
Τὴν γῆν ἀλλάσσουν εἰς δάση λευκοφόρα·
Παντοῦ ἀφίνει τὰ χρυερά του δῶρα
Τὸ κέντρον τοῦ χειμῶνος.

Εἰς θυελλώδη, εἰς μαυροφόρα νέφη
Μακρὰν ἐκρύβη, ἐχάθη ἡ σελήνη·
Λάμψιν σκιώδη ὁλόγυρα ἀφίνει,
Ἀλλὰ δὲν ἐπιστρέφει.

Ἦσο αἰθρία, ὦ ἀργυρᾶ σελήνη,
Μ' ὅλην τὴν δόξαν τῆς ὡραιότητός σου,
Ὅταν σιμά μου εἰς τὸ λευκόχρουν φῶς σου
Ἐκάθητο ἐκείνη.

Ἀνθώνων μύρα διέχυνεν ἡ φύσις
Κ' εἰς τὸ πλευρόν μου ἐπάνω τῶν ἀνθέων,
Εἶχεν ἀρχίσει νὰ τὴν κοιμίζῃ πλέον
Ἡ κελαδοῦσα βρύσις.

Παντοῦ ἐγέλα χαρὰ καὶ ἁρμονία,
Ἦτο βαθεῖα, ἐαρινὴ γαλήνη,
Ἡ αὔρα πέριξ ῥοδωνιὰς ἐκίνει,
Κ' ἡ φύσις ἐμειδία.

Ὦ ἀναμνήσεις! ὦ ποθητὴ ἁπλότης!
Τὸ στῆθος τότε δὲν εἴξευρε νὰ πάλλῃ,
Κ' ἐπιθυμία δὲν τὸ κατεῖχεν ἄλλη,
Εἰμὴ ἡ ἀθωότης.

Πρὸς σὲ καὶ πάλιν τὰς χεῖράς μου ἐκτείνας,
Σ' ἐπικαλοῦμαι, ἐλθὲ, Μελαγχολία,
Σὺ μ' εἶσαι μόνη τερπνὴ παραμυθία
Εἰς τὰς πικρὰς ὀδύνας.

Εἰς χώραν πένθους μὲ φέρ' ἡ ἀτραπός σου,
Εἰς γῆν δακρύων, κλαυθμῶν καὶ καταιγίδων·
Κ' ἔμεινα πάντα, ἀφ' ἧς στιγμῆς σὲ εἶδον,
Πιστὸς ἀκόλουθός σου.

Ὁ Ἐραστὴς ἀποθνήσκων.

Ὦ κόρη, εἶδες εἰς λαμπρὰν ἐαρινὴν ἡμέραν
Πόσον φαιδρὸς ὁ ἥλιος ζωογονεῖ τὴν φύσιν·
Ὅμως ἀφίνων βαθμηδὸν τῆς γῆς αὐτῆς τὴν σφαῖραν,
Πῶς σβύνεται καὶ χάνεται εἰς νεφελώδη δύσιν;

Ὡς ἥλιος καὶ ἡ ζωὴ μὲ λάμψιν ἀνατέλλει,
Προβαίνει μὲ ἀκράτητον, γιγαντιαῖον βῆμα,
Πλὴν τὴν σκιάζει θάλλουσαν μαυροβαφὴς νεφέλη,
Κι' ὁ θάνατος τὴν ὁδηγεῖ εἰς κρύου τάφου μνῆμα.

Θανάτου ἡ καρδία μου προαίσθησιν ἠσθάνθη·
Ὁ θάνατος τρὶς ἔκρουσε τοῦ βίου μου τὴν θύραν·
Ἐξερριζώθη ὁ κορμὸς πρὶν ἔτι δώσῃ ἄνθη,
Κ' ἐρρίφθη ἀπροστάτευτος εἰς ὀλεθρίαν μοῖραν.

Ὁπόταν πλέον ἄλαλος θὰ κεῖμαι εἰς τὸ χῶμα,
Ὅταν θὰ κλαίουν κόρακες ἐπάνω εἰς τὸ μνῆμα,
Μ᾽ ἓν μόνον δάκρυ ὕγρανε τὸ θελκτικόν σου ὄμμα,
Πλησίον εἰς τὸν τάφον μου σταμάτησε τὸ βῆμα.

Μονάχη ἀναγίνωσκε, ὡς πρὸς ἐνθύμησίν μου,
Τοὺς στίχους, ποῦ μ᾽ ἐνέπνευσε τοῦ στήθους μου ὁ ἔρως,
Καὶ τότε μὲ τὴν ἄφαντον καὶ ἄϋλον μορφήν μου,
Εὐδαίμων θέλω πέτασθαι ἐπάνω τοῦ αἰθέρος.

Ἄχ! ἐνθυμοῦ τὸν φίλον σου, ἐκεῖνον ἐνθυμήσου,
Ὅστις σ᾽ ἠγάπα σταθερῶς καὶ σ᾽ ἀγαπᾷ ἀκόμα,
Πρὸς ὄντινα, ἀντὶ χαρᾶς κ᾽ εἰρήνης παραδείσου,
Πικρίας λόγους ἔχυνε τὸ ῥόδινόν σου στόμα.

Θέλει ἀρὰς ἡ γλῶσσά μου νὰ σὲ προφέρῃ, φίλη!
Ηὐχόμην μὲ ἀμάλακτον ν᾽ ἀπέθνησκον καρδίαν·
Καὶ πάλιν πλὴν συγχώρησιν τὰ νεκρικά μου χείλη
Εἰς τὴν ἐσχάτην σοῦ ζητοῦν θανάτου ἀγωνίαν.

Ἄφες, ἐνῷ ὁ τάφος μου μὲ σύρει ἀπαισίως,
Τὸ βλέμμα μου τὸ βλέμμα σου μὲ θάῤῥος ν᾽ ἀντικρύσῃ,
Κ᾽ ὑπόφερε νὰ σ᾽ εὐχηθῶ καθὼς ἐγὼ, ὁμοίως
Εἰς τὴν ζωήν σου δεύτερος θνητὸς νὰ σ᾽ ἀγαπήσῃ.

Ἄχ! δόσε με τὰς χεῖράς σου καὶ πάλιν νὰ φιλήσω,
Μίαν στιγμὴν συγχώρησον πλησίον σου ἂν κλαίω·
Πλὴν, ἂν μὲ τοῦτο, ποθητὴ, καὶ πάλιν σ᾽ ἐνοχλήσω,
Εἰπέ με, ὅτι σ᾽ ἀγαπῶ τί ἔσφαλα, τί πταίω;

Κατηραμένη ἡ στιγμὴ ποῦ σ᾽ εἶδα κατὰ πρῶτον,
Ὡς ἄγγελόν μου ὁδηγὸν τοῦ δρόμου τοῦ δυσβάτου!
Ἀντὶ εἰς χώραν θάλλουσαν ἡδονικῶν ἐρώτων,
Εἰς ἀτραπὸν μ᾽ ὡδήγησες ὀλέθρου καὶ θανάτου.

Εὐχή.

Ἡ ἄνοιξις προβαίνουσα εἰς τάπητας ἀνθίνους
Καὶ πάλιν ἐστεφάνωσε τῆς φύσεως τὰ κάλλη·
Τὸ βλέμμα της ζωογονεῖ τὰ ῥόδα καὶ τοὺς κρίνους,
Καὶ τὴν λαμπράν της ἄφιξιν πτηνῶν χορεία ψάλλει.

Ὁ χρυσοστίλβων ἥλιος εἰς ἕν της νεῦμα μόνον
Χύν' εἰς τὴν φύσιν διαυγεῖς ἀκτῖνας λαμπροτέρας,
Καὶ μόνον μ' ἓν μειδίαμα ἀκτίνων ζωογόνων
Μὲ ἄνθη στρόνει τοὺς ἀγροὺς, μὲ ἄστρα τοὺς αἰθέρας.

Πόσον φαιδρῶς ὁ ἥλιος εἰς τοὺς αἰθέρας λάμπει!
Τὰ κάλλη πάλιν ἔλαβον οἱ νάρκισσοι, τὰ ἴα·
Πτηνὰ ὡραῖα μελῳδοῦν, μοσχοβολοῦν οἱ κάμποι,
Παντοῦ γελᾷ ὁ Μάϊος καὶ λάμπ' ἡ ἁρμονία.

Μὲ τοῦ Μαΐου τὰς λαμπρὰς ἐαρινὰς ἀκτῖνας
Τῆς ἑορτῆς σου ἔφθασε καὶ πάλιν ἡ ἡμέρα,
Ὡς χρυσοπλόκαμος Ἠὼς εἰς κρίνους καὶ μυρσίνας
Ῥοδόχρους ἀνατείλασα εἰς ῥόδινον αἰθέρα.

Καὶ φαίνεται, πῶς ἔφθασεν ἡ Ἄνοιξις μὲ ἄνθη
Τῆς ἑορτῆς σου τὴν λαμπρὰν ἡμέραν νὰ λαμπρύνῃ,
Κ' ἡ φύσις, ὅτι τὴν χαρὰν τῆς ἑορτῆς ἠσθάνθη,
Καὶ εἰς τὸ σύμπαν ἡδονὴν καὶ ἁρμονίαν χύνει.

Ἐὰν ἀθῶον εἰς τὴν γῆν ἓν ἄσπρον ῥόδον θάλλῃ,
Σοῦ τὸ προσφέρ' ἡ ἄνοιξις ὡς σύμβολον ἁγνίας·
Ἂν γλυκυλάλος ἀηδὼν εἰς τοὺς ἀνθῶνας ψάλλῃ,
Τὰ ᾄσματά της εἶν' εὐχαὶ χαρᾶς κ' εὐδαιμονίας.

(κ) Ἔπαινος.

Ἀπὸ τοῦ Διὸς τὸν θρόνον μὲ τὸ τέκνον τῆς Κυθείρας
Αἱ τρεῖς Χάριτες κατῆλθον εἰς αὐτῆς τῆς γῆς τὴν σφαῖραν,
Νεαρῶν ἀνθέων στέμμα εἰς τὰς θείας εἶχον χεῖρας,
Καὶ νὰ στέψουν ἀνεζήτουν τὴν θνητὴν τὴν καλειτέραν.

Νικηθεὶς, τὸ πρόσωπόν του ὁ αὐθάδης φθόνος κρύπτει,
Τρέμει, μαίνεται, σφαδάζει ἐκ τῆς τρομερᾶς του λύσσης,
Ἐνῷ πρόθυμος ὁ Ἔρως εἰς τοὺς πόδας σου προσπίπτει
Καὶ τὰ βέλη σοῦ προσφέρει καὶ τὸν θρόνον βασιλίσσης.

Τερπνὺν ἔαρ, ἔμπροσθέν σου ὅλ' ἡ γῆ περιενδύθη·
Ὁ καθεὶς εἰς τὸν βωμόν σου πλησμονὴν ἀνθέων χύνει·
Ἄγγελοι διασαλπίζουν τῶν θελγήτρων σου τὰ πλήθη,
Καὶ τὸ στέμμα τῶν Χαρίτων σὲ κοσμεῖ καὶ σὲ λαμπρύνει.

Εὐγνωμοσύνη. (α)

Ἡ δόξα τῆς ποιήσεως μακρὰν χρυσολατρείας,
Ἐπὶ τιμῆς τὸν θρόνον της στηρίζει ἀσυγκρίτου·
Καὶ ἂν ἐγγίξ' ἡ ποίησις τὰ φύλλα τῆς καρδίας,
Αὐτὸ τῆς εἶναι βράβευμα τιμῆς ἀνεκτιμήτου.

Μία φωνὴ ἐγερτικὴ ἀπὸ Χαρίτων στόμα
Τὴν ζωηρὰν τοῦ ποιητοῦ ἐξάπτει φαντασίαν,
Καὶ τῆς προτέρας λάμψεως λαμπρότερον ἀκόμα
Τὸν πλησιάζει βαθμηδὸν εἰς τὴν ἀθανασίαν.

(α) Τὸ παρὸν ποιημάτιον προσεφέρθη πρὸς τὴν εὐγενῆ καὶ φιλόμουσον κυρίαν Αἰκατερίνην Νικαρούση, ὡς δεῖγμα τῶν πρὸς αὐτὴν εὐγνωμόνων αἰσθημάτων τοῦ ποιητοῦ, διὰ τὴν πλήρη εὐχαρίστησιν, τὴν ὁποίαν ἔδειξεν ἀναγνοῦσα τὸ πρῶτον μέρος τῶν ποιητικῶν αὐτοῦ παιγνίων.

Ὦ! ποῖον πέλαγος κ᾽ ἐγὼ ἀῤῥήτων αἰσθημάτων
Νὰ πλημμυρῇ εἰς τὸν μυχὸν ἠσθάνθην τῆς καρδίας,
Ὅταν ὡς δρόσον πρωϊνὴν ἐπὶ τῶν ποιημάτων
Ἓν δάκρυ μοῦ ἐπρόσφερες ἀθῶας συμπαθείας!

Πολύτιμα τὰ δάκρυα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα
Ἀξιωθῇ ὁ κάλαμος τοῦ ποιητοῦ νὰ λάβῃ·
Ὁπόταν ὅμως εὐγενὴς τὰ μερισθῇ καρδία,
Μεγαλειτέραν ἀμοιβὴν τῶν κόπων ἀπολαύει.

Τὰ χείλη ἄφωνα σιγοῦν πρὸς πλέξιν ἐγκωμίων,
Ἐχαλαρώθη ἡ χορδὴ τῆς μουσικῆς μου λύρας·
Κ᾽ εὐγνωμοσύνης πενιχρὸν ἡ Μοῦσά μου σημεῖον,
Τοὺς στίχους τούτους ἔθεσεν εἰς τὰς ἀβράς σου γεῖρας.

Παρομοίωσις.

Ἀγαπῶ νὰ σ' ὁμοιάζω μὲ τὸν ἥλιον, ποῦ λάμπει,
Φῶς χρυσῶν ἀκτίνων χύνει εἰς τοῦ θέρους τὴν πρωΐαν·
Εἰς τὸ φῶς του τ' ἄνθη θάλλουν καὶ χρυσόνονται οἱ κάμποι,
Πλὴν πλειότερον φλογίζει εἰς ἀκμαίαν μεσημβρίαν.

Παρομοίως εἰς τὸν κόσμον, ὡς ἡ λάμψις τοῦ ἡλίου,
Ἄγγελος φωτὸς ἐφάνης εἰς τοῦ ἔαρος τοὺς χρόνους,
Πλὴν καθόσον πλησιάζεις εἰς τὸ κέντρον τοῦ σταδίου,
Διεγείρεις πλειοτέρους πόθους, φλόγας, πάθη, πόνους.

Πρὸς φίλον.

Ἂν εἰς χρυσωμένον θόλον μεγαλοπρεποῦς αἰθούσης,
Ὅπου ἄγγελοι ὡραῖοι θὰ χορεύωσι μαζή σου,
Ν' ἀντηχῇ τῆς μουσικῆς μου λυπηρὰ φωνὴ ἀκούσῃς,
Τὸν εἰλικρινῆ σου φίλον, Ἀριστείδη, ἐνθυμήσου.

Καὶ ἂν κόρη παραδείσου ἔμπροσθέν σου καθημένη,
Κρούουσα τὸ κύμβαλόν της, ἐκθαμβοῖ τὰ βλέμματά σου,
Ἄχ! τὸν φίλον σου φαντάσου ἔμπροσθέν σου νὰ σημαίνῃ·
Ἔμπροσθέν σου μειδιῶντα τὸν Ἀλέξανδρον φαντάσου.

Καὶ ἐγὼ εἰς τοῦ νοός μου τὴν τερπνὴν αὐτὴν ἰδέαν,
Καὶ εἰς θάλασσαν ἂν πλέω τρικυμίας καὶ σκοπέλων,
Μὲ ἀτάραχον καρδίαν καὶ ψυχὴν γαληνιαίαν
Θὰ φαντάζωμ' ἐν τῷ μέσῳ, ὅτι κεῖμαι τῶν ἀγγέλων.

Ἀποχωρισμός.

Σ' ἐγνώρισα, καὶ ἐκ τῆς γῆς τῶν ῥόδων καὶ ἀνθέων
Ἡ μοῖρα πέραν μ' ἔῤῥιψε θαλάσσης καὶ ὀρέων·
Πλὴν ἐπανῆλθεν ἡ στιγμὴ κ' εἰς φῶς χρυσοῦ ἡλίου
Σὲ εἶδα ἐπιστρέφοντα ἀπὸ τῆς Μεσογείου.

Πλὴν ἡ βουλή, ποῦ τῶν θνητῶν τὴν τύχην διορίζει,
Μᾶς ἤνωσε διὰ καιρὸν καὶ πάλιν μᾶς χωρίζει·
Ἀναχωρεῖς, καὶ εἰς τὴν γῆν βασάνων καὶ ὀδύνης
Τὴν στέρησίν σου κλαίοντα καὶ πάλιν μὲ ἀφίνεις.

Ὅταν ἡ φύσις ἠρεμῇ ἐν μέσῳ νυκτεμίας,
Κ' ἡ νὺξ σ' ἐμπνέῃ αἴσθημα τερπνῆς μελαγχολίας,
Εἰς τὸν ἀνέκφραστον βρασμὸν τοῦ πάθους τῆς ψυχῆς σου,
Ὅσας μαζῆ ἐζήσαμεν ἡμέρας ἐνθυμήσου.

Παραίνεσις.

Εἰς πεδιάδας χλοερὰς, εἰς κήπους ἀνθισμένους,
Ὅπου γλυκεῖς οἱ Ζέφυροι ῥοδονιὰς σαλεύουν,
Ἐκεῖ εἰς μέρη σκιερὰ, εἰς τόπους κεκρυμμένους
Θανατηφόροι ἔχιδναι καὶ ὄφεις ἐμφωλεύουν,
Καὶ ὡς πατήσῃ τρυφερὰ ἡ ποιμενὶς τὸν πόδα,
Ἀθῶα νὰ περιπατῇ εἰς μύρτους καὶ εἰς ῥόδα,
Ἐξαίφνης ὄφις τρομερὸς, τὴν κεφαλήν ἐκτείνας,
Τὴν προξενεῖ φαρμακερὰς καὶ τρομερὰς ὀδύνας.
Ὤ! μὲ καρδίαν ὄφεων καὶ μὲ ἀνθρώπων σχῆμα
Θανατηφόροι ἔχιδναι κ᾽ εἰς πόλεις ἐμφωλεύουν·
Μὲ μουσικὴν Σειρήνιον τὸν ἄνθρωπον μαγεύουν,
Κ᾽ εἰς ἕκαστόν του βῆμα
Τὸν λάκκον του ὀρύττουσι, παγίδας δόλου κρύπτουν
Καὶ μ᾽ ἄνθη τὰς καλύπτουν.

Ὦ νέε ἀπειρόκακε, εἰς τὴν νεότητά σου
Ἀπάτης λάμψις ὁδηγεῖ τ᾽ ἀθῶα βήματά σου.
Τῶν διπροσώπων ἡ φωνὴ, τὸ σμῆνος τῶν κολάκων
Σὲ ὁδηγοῦν εἰς βάραθρον, εἰς ἀπωλείας λάκκον·

Κ' ἐνῷ προβαίνεις μειδιῶν εἰς τρισευδαῖμον μέλλον,
Τὰ δακρυσμένα βλέμματα ἐξαίφνης ἀτενίζεις
Καὶ σκυθρωπὸς γνωρίζεις
Ὅτι πλανᾶσαι μεταξὺ ὑφάλων καὶ σκοπέλων.

Καὶ ἂν ποτε ἀγριωθῇ ἀφρίζουσα ἡ φύσις,
Κ' εἰς τὴν μανίαν τοῦ βορρᾶ προβαίνων ναυαγήσῃς·
Ἂν μὲ ἀγκάλας ἀνοικτὰς ἐν μέσῳ τῆς θαλάσσης
Τὸν βράχον τοῦ ὀλέθρου σου σωτῆρά σου ἁρπάσῃς,
Ἀντὶ αὐτὸς τὸν δυστυχῆ προθύμως νὰ σὲ σώσῃ,
Μ' ἀσπλάγχνου σπλάγχνα τίγριδος, μὲ λίθινον καρδίαν
Εἰς ὥραν ἀπαισίαν
Εἰς τὰς ἀβύσσους προσπαθεῖ τοῦ πόντου νὰ σ' ἐξώσῃ.

Εἰς τῶν παθῶν τὴν ἔξαψιν καὶ τῆς παραφορᾶς σου,
Μὴ, νέε ἀπερίσκεπτε, γυναῖκ' ἀθῶαν βλάψῃς·
Μὴ θέλε εἰς τὴν λάμψιν της κηλλίδας νὰ προσάψῃς·
Τὴν ἀρετὴν στενάζουσαν, τὴν ἐντροπὴν στοχάσου.
Εἶναι ὡς ἄνθος ἡ γυνὴ, ποῦ εἰς τὸ δάσος θάλλει·
Χρυσόπλεκτον διάδημα τὸ στέφουσι, τὰ κάλλη·
Ἐνῷ πλὴν ὑπερήφανον τὴν κεφαλὴν ὑψόνει,
Ζεφύρου αὔρας ἐλαφρὰ πνοὴ τὸ ἐκριζόνει.
Εἰς τὰς ἐκτάσεις τ' οὐρανοῦ ἡ ζωηρόχρους Ἶρις
Ὑψοῦτο ὑπερήφανος, λαμπρῶν χρωμάτων πλήρης·

Πλὴν αἴφνης ἂν τὸν ἥλιον τὸ σκότος ἀμαυρώσῃ,
Τί ἔγεινε τὸ κάλλος της, κ' ἡ λάμψις της ἡ τόση;

Τοῦ κόσμου τὸ διπρόσωπον προσέχετε, παρθένοι·
Ἡ τερπωλὴ παρέρχεται, κ' ἡ καταισχύνη μένει.
Ἡ ἀρετὴ τοῦ βίου σας, ἡ ἀρετή σας μόνη
Πρὸς τὸν Θεὸν περιστερὰς ἀθώας σᾶς ὑψόνει.
Εἰς τοὺς ἀνθῶνας ἴδετε πῶς φθείρονται τὰ ἄνθη;
Ὡς ἄνθος καὶ τὸ κάλλος σας ἐφθάρη, ἐμαράνθη.
Ὅταν τὰ κάλλη χάσετε, ποία χαρὰ σᾶς μένει,
Ἂν εἰς τὰ στήθη σας θρηνῇ κ' ἡ ἀρετὴ φθαρμένη;
Τοὺς ὅρκους μὴ πιστεύετε ἀπατεώνων φίλων,
Ποῦ μὲ ἀπάτης κάλυμμα εἰλικρινοῦς φιλίας,
Ὅμως μὲ στόμα βέβηλον ἐχθρῶν κ' ἱεροσύλων
Ἐρώτων λόγους ἐκφωνοῦν, πλαστῆς εἰλικρινείας,
Κ' εἰς τὸν βωμόν σας καίουσι θυμίαμα λατρείας.
Θανάτου εἶναι πρόδρομος καθέκαστόν των ῥῆμα·
Παγίδας δόλου κρύπτουσιν εἰς ἕκαστόν σας βῆμα,
Κ' ἐνῷ χαρὰν ὑπόσχονται κ' εἰρήνην παραδείσου,
Τὰ πάντα εἶναι ὕφασμα ὀλέθρου καὶ ἀπάτης·
Εἶναι ὡς ἔνδυμα λαμπρὸν ἀπὸ χρυσοῦ καὶ βύσσου
Εἰς σῶμα δυσωδέστατον οὐτίας σαθροτάτης.
Ἐπιμελῶς ὁ κηπουρὸς μὲ ἄνθη περιβάλλει
Τὴν νεοβλάστητον ῥοδῆν, ποῦ εἰς τὸν κῆπον θάλλει·

Ὅμως ὁ τόσος ζῆλός του ἐναποβλέπει μόνον
Τὸ ῥόδον ἐκ τῶν τρυφερῶν νὰ ἀποτάμῃ κλώνων·
Τὸ ῥόδον ὅταν ἐκκοπῇ, καὶ τίς περιποιεῖται
Τὸ στέλεχος, ποῦ μαρανθὲν εἰς τὴν χιόνα κεῖται;
Ἐνόσῳ εἰς τὸν οὐρανὸν ὁ δίσκος τοῦ ἡλίου
Μ' ἀκτίνων φῶς μαγευτικῶν ῥοδόχρουν λάμψιν χύνει,
Εὐγνωμοσύνης πρὸς αὐτὸν ἡ φύσις ὄμμα τείνει
Καὶ τὸν ὑμνεῖ ὁ ἔκθαμβος λαὸς τῆς ὑφηλίου.
Ὁπόταν ὅμως σύννεφα τὴν λάμψιν του καλύπτουν,
Καὶ εἰς τὰ σκότη ἄφαντον ἀπὸ τὴν γῆν τὸν κρύπτουν,
Ποῖος θνητὸς στοχάζεται τὸ διαυγάζον φῶς του,
Ποῦ αἱ ἀκτῖνες ἔχυνον τῆς τόσης λάμψεώς του;
Τὰ νέφη ὅμως ἔλυσεν ἡ αὔρα τοῦ ζεφύρου,
Ὁ ἥλιος ὡς πρότερον τὸ φῶς του χύνει πάλιν,
Καὶ μὲ ἀκτῖνας ζωηρὰς καὶ μὲ πομπὴν μεγάλην,
Φωτίζει τὰς διαφανεῖς ἐκτάσεις τοῦ ἀπείρου.
Ὅμως, ὡς Ἅδου Ἐρινὺς πικρῶς ὀδυρομένη,
Τὸ συνειδὸς τὴν ἔνοχον ταράττει καὶ μαραίνει·
Κ' ἐνῷ τὴν φύσιν ἡ χαρὰ κ' ἡ Ἄνοιξις λαμπρύνει,
Ὀδύνης χύνει δάκρυα καὶ στεναγμοὺς ἐκείνη.

Εἰς τὰς λευκὰς ἀγκάλας της δυστυχεστάτη κόρη,
Ἐπιμελῶς τὸν νήπιον ἐβάσταζεν υἱόν της,
Καὶ μὲ ψυχῆς συγκίνησιν εἰς τὸν συλλογισμόν της
Τοῦ ἔρωτός της τὸν καρπὸν μὲ φρίκην ἐθεώρει.

Κ' ἐνῷ τῆς συνειδήσεως ἡ τύψις καὶ οἱ θρῆνοι
Στενάζουσαν τὴν ἔσυρον εἰς τὰς ἀβύσσους κάτω,
Ἀμέτοχον εἰς τὰ δεινά, ποῦ ἔπασχεν ἐκείνη,
Εἰς τὸ πλευρόν της μειδιῶν τὸ τέκνον ἐκοιμᾶτο.
Ἄχ! ἴδετε τὸν στρόβιλον, ὁπόταν μετὰ βίας
Τὸ φύλλον τῆς ἀνοίξεως μαζῆ του παρασύρῃ;
Ἢ πῶς πετᾷ ἡ πεταλλὶς εἰς φῶς χρυσῆς λυχνίας,
Μὴ προνοοῦσα τὸ κακὸν, ποῦ ἔξαφνα τὴν φθείρει;
« Ἐγὼ « ἡ κόρη ἔκραξε » σκληρᾶς ἀπάτης θῦμα!
» Ἐνόσῳ εἰς τὸν οὐρανὸν ὁ ἥλιος φωτίζει,
» Ἐνόσῳ αὔρα ζωϊκὴ τὸ στῆθός μου δροσίζει,
» Ἐγὼ τοῦ νόθου μήτηρ! »

Μανίας πλήρης, μὲ κεκομμένον βῆμα
Ἀπὸ τοὺς κόλπους προβαίνουσα ἀφίνει
Τὸν τρισαθῶον, τὸν δύσμοιρον υἱόν της·
Πλὴν ἄχ! ἐστάθη· τὸ πῦρ τῶν ὀφθαλμῶν της
Ἀπελπισίαν καὶ φρίκης βλέμμα χύνει·
Πρὸς τοὺς αἰθέρας τὰς χεῖράς της ἐκτείνει
Κλαίει, στενάζει πρὸς τὸν Θεὸν στραφεῖσα,
Τέλος μανίας τὴν κυριεύει λύσσα,
Μ' ἦθος λεαίνης, Μαινὰς ἀγριωτάτη
Τ' ἀθῶα στήθη τοῦ τέκνου της σπαράττει.

Εἰς τὸ λεύκωμα νεανίσκου.

Τραχὺς ὁ δρόμος τῆς ζωῆς, καὶ ὁ θνητὸς ἀσθμαίνων
Ἐπὶ πετρῶν καὶ ἀκανθῶν περιπατεῖ προβαίνων,
Καὶ μόνον διὰ τῶν δεινῶν καὶ τῆς ἐπιμελείας
Εἰς τὴν γαλήνην καταντᾷ τῆς δόξης κ' εὐτυχίας.

Ἂν εἰς τὸν βίον προχωρῇς μὲ δακρυσμένον βλέμμα,
Ἂν τῶν Μουσῶν σὲ φαίνεται ἀκάνθινον τὸ στέμμα,
Ἐπιμελοῦ, κοπίαζε κ' εἰς τὴν στενοχωρίαν
Στοχάζου τῶν μελλόντων σου ἐτῶν τὴν εὐτυχίαν.

Εἶναι τραχὺ τὸ στάδιον τὸ τῆς ἀθανασίας,
Εἶναι πικραὶ εἰς τὰς ἀρχὰς αἱ δάφναι τῆς παιδείας·
Πλὴν ἐκ τοῦ κλάδου τῶν δαφνῶν, ποῦ πρόσκαιρα πικραίνει
Ἐνδόξων στέμμα πλέκεται καὶ αἰωνίως μένει.

Ἡ Πεῖνα.

Ὠχρὰ τὴν ὄψιν, τῶν Ἁρπυιῶν τὸ τέκνον
Μ' ὄφεων στέμμα, ῥακένδυτος, φρικώδης,
Ἐκ τῶν Ταρτάρων τοῦ φρικαλέου σκότους
Ἦλθε θρηνοῦσα ἡ φθοροφόρος Πεῖνα.
Τὸ στῆθος ἔχει γυμνὸν κ' ἐσπαραγμένον,
Αἷμα σταλάζει ἐκ τῆς καρδίας μέλαν,
Φρίκην παρέχει τὸ ἄγριόν της βλέμμα
Καὶ ἡ φωνή της εἶναι φωνὴ Κερβέρου.
Ὁλοῦθεν φθάνουν αἱ ἄφθαστοί της χεῖρες,
Τὸ πᾶν δαμάζει ἡ κραταιὰ ἰσχύς της,
Ἰσχὺς, ποῦ μ' ὅλους τοὺς τόσους κεραυνούς της
Κἰ αὐτὸν τὸν Δία δαμάζει καὶ δουλόνει.
Εἰς τὴν φωνήν της οἱ δυστυχεῖς δρομαῖοι
Εἰς ὄρη τρέχουν διὰ νὰ τὴν ἐκφύγουν,
Ὅμως τοὺς φθάνει, ὡς ἄνεμος ταχεῖα,
Καὶ διὰ βίας τοὺς κάμνει ὀπαδούς της.

ΕΛΕΓΕΙΟΝ.

Τῇ 21 *Μαρτίου* 1844.

Ὦ σὺ παρθένε, ποῦ χρυσῆ πετᾷς εἰς τοὺς αἰθέρας
Κ᾽ ἔχεις ἐμπρός σου τὸν Θεὸν καὶ πέριξ τοὺς ἀστέρας,
Ἥτις εἰς κύκλον φέρεσαι καὶ παίζεις τῶν ἀγγέλων
Εἰς ἥλιον παντοτεινὸν αἰθέρων ἀνεφέλων,
Ἀώρως σὲ ἀφήρπασε μὲ τὴν πικρότητά του
Τὸ φθοροφόρον δρέπανον τοῦ ζοφεροῦ θανάτου.
Ὡς ἄστρον ἦσο φαεινόν· σ᾽ ἐφθόνησεν ἡ φύσις·
Σ᾽ ἀνέλαβεν ὁ οὐρανὸς κ᾽ ἐπάνω νὰ φωτίσῃς.
Αὕτη ἡ γῆ σὲ ἔχασεν· οἱ συγγενεῖς σὲ κλαίουν,
Τῶν φίλων σου τὰ δάκρυα ἐπὶ τοῦ τάφου ῥέουν.
Κ᾽ ἐγὼ ὡς νύμφην ἱλαρὰν, ὡς νύμφην στολισμένην
Σὲ εἶδα εἰς τὸ βάραθρον τοῦ τάφου φερομένην·
Καὶ τὴν ἐσχάτην προσφορὰν προσφέρων εἰς φιλίαν,
Δακρύων δρόσον ἔχυσα πρὸς νεκρικὴν κηδείαν.
Πρὸς σὲ αὐτοὺς τοὺς στίχους μου προσφέρω δακρυχέων,
Πρὸς τὴν ψυχήν σου δώρημα μικρὸν καὶ τελευταῖον·
Καὶ σὺ, ποῦ τὰς σκηνὰς οἰκεῖς τοῦ θείου Παραδείσου,
Ἄφες ὑπὸ τοῦ μνήματος νὰ συνταφῶν μαζῆ σου.

Ὦ! κλαῦσε, κλαῦσε, ἀνθηρὰ, ῥοδοστεμμένη φύσις·
Νεκρῶν κελάδιζε ᾠδὴν, κρυσταλλωμένη βρύσις·
Εἰς τοὺς ἀνθῶνας στέναζε, μοσχοβολοῦσα αὔρα,
Ἐνδύσου, κόσμε, νεκρικὰ ἐνδύματα καὶ μαῦρα·
Παῦσε, μουσόπνευστον πτηνὸν, τὸ θελκτικόν σου ᾆσμα,
Καὶ μόνον σὺ εὐφράνθητι, πικρὸν θανάτου φάσμα.

Ὦ! πόσον μελαγχολικὸς ὁ ἥλιος φωτίζει!
Εἰς φρίκης σκότη κρύπτεται καὶ τὰς νεφέλας σχίζει.
Ἀφίνει τόνον γοερὸν ἡ κελαδοῦσα βρύσις·
Νεκρὰ παντοῦ παρίσταται ἡ ἀνθοφόρος φύσις.
Στενοχωρίαν προξενεῖ ἡ μυροβόλος αὔρα,
Καὶ πέριξ ὅλα φαίνονται ἀσήμαντα καὶ μαῦρα.

Τὴν κορυφήν του ὁ ναὸς ὁ τῆς *πιστῆς Μαρίας*
Εἰς σύννεφα ἐκάλυψεν ὀλέθρου καὶ σκοτίας.
Οἱ ἄνθρωπ' εἰς τὰ πέριξ του σιωπηλοὶ προβαίνουν·
Τὸ ἔδαφος τὰ δάκρυα τῶν ὀφθαλμῶν των ῥαίνουν,
Καὶ τὸ κωδωνοστάσιον τὸν ἦχον τοῦ θανάτου
Εἰς τὴν ἠχὼ διέδωσε μὲ τὸ κωδώνισμά του.

Νεκρὰ σιγοῦν τὰ σύμπαντα εἰς σιωπὴν βαθεῖαν,
Οἱ θρῆνοι μόνον ἐξυπνοῦν τὴν ἄκραν ἡσυχίαν,
Καὶ φήμη μελανόπτερος πετῶσα μετὰ τάχους
Τὸν θάνατον ἐμήνυσε καὶ ἀντηχεῖ 'ς τοὺς βράχους·
Κ' εἰς τὴν φρικώδη εἴδησιν ὁ οὐρανὸς ἐσχίσθη
Κ' ἐκ θεμελίων ὅλ' ἡ γῆ στενάζουσα ἐσείσθη.

Πλὴν σιωπή! νεκρῶν ᾠδὴ θρηνώδη τόνον χύνει,
Κ' εἰς τὰς καρδίας δάκρυα καὶ στεναγμοὺς ἀφίνει.
Ἀκούονται νεκρώσιμοι μακρόθεν ἁρμονίαι,
Λιβάνου μύρα χύνονται καὶ σμύρνης εὐωδίαι·
Καὶ ἄγγελοι μὲ μουσικὴν ἀθώων ἀηδόνων
Χρυσόπτεροι περικυκλοῦν τοῦ Ποιητοῦ τὸν θρόνον.

Ὦ θέα! ἐκ τοῦ οἴκου της, ὅπου κλαυθμὸς ἐχύθη,
Ὅπου εἰς θρῆνον ἡ χαρὰ κ' εἰς πένθος μετεβλήθη,
Ὅπου τὸ πᾶν ἐκάλυψε μὲ μέλανα μανδύαν
Τῆς μοίρας τύχη φθονερὰ εἰς ὥραν ἀπαισίαν,

Θεέ! θρηνοῦντες, ἄλαλοι, ἀνθοστεφανωμένοι
Εἰς τὸν παστὸν τὴν φέρουσιν, ὅστις τὴν περιμένει.

Ὦ! κλαῦσε, κλαῦσε, ἀνθηρά, ῥοδοστεμμένη φύσις·
Νεκρῶν κελάδιζε ᾠδήν, κρυσταλλωμένη βρύσις·
Εἰς τοὺς ἀνθῶνας στέναζε, μοσχοβολοῦσα αὔρα·
Ἐνδύσου, κόσμε, νεκρικὰ ἐνδύματα καὶ μαῦρα·
Παῦσε, μουσόπνευστον πτηνόν, τὸ θελκτικόν σου ᾆσμα,
Καὶ μόνον σὺ εὐφράνθητι, πικρὸν θανάτου φάσμα.

Μαυροφοροῦντες ἄνθρωποι σιωπηλοὶ προβαίνουν,
Τὸ ἔδαφος τὰ δάκρυα τῶν ὀφθαλμῶν των ῥαίνουν,
Καὶ τὸ κωδωνοστάσιον μὲ τὸ κωδώνισμά του
Νεκροῦ σημαίνει ἐκφορὰν καὶ μουσικὴν θανάτου,
Καὶ φήμη μελανόπτερος πετῶσα μετὰ τάχους,
Τὸν θάνατον ἐμήνυσε καὶ ἀντηχεῖ 'ς τοὺς βράχους.

Εἰς γῆν ἀνθοῦσαν κ' εὔοσμον εἰρηνικοῦ πεδίου,
Ὅπου χαρὰν ἐπέχυνεν ὁ δίσκος τοῦ ἡλίου,
Ὅπου εἰς λάμψιν ἡμερῶν ἀθώων, ἀνεφέλων
Αἱ χρυσαλλίδες ἔπαιζον, κ' οἱ Ἔρωτες ἐγέλων,
Ἐκεῖ ἐν μέσῳ στάχεων κ' ἐν μέσῳ τῶν ἀνθέων
Ἓν ἄνθος ἀνεβλάστησε χρυσόχρουν καὶ ὡραῖον.

Εἶχεν ὀσμὴν μαγευτικήν· τὰ τόσα θέλγητρά του
Τὰ βλέμματα ἐμάγευον ἑκάστου διαβάτου.
Ἐπῆλθεν ὅμως ὁ καιρός· ἐπέπνευσεν ἡ μοῖρα·
Τοῦ γεωργοῦ τοῦ δρέπανον εἰς φιλοπόνου χεῖρα
Ἀθώους στάχεις ἔκοπτε προβαῖνον ἀπαισίως,
Μ' αὐτοὺς τὸ ἄνθος ἔκοψε κ' ἐχάθη αἰωνίως.

Ὦ οὐρανοί! μὲ σιγανὸν, μὲ ταραγμένον βῆμα
Δακρύοντες τὴν ὁδήγουν εἰς τὸ οἰκτρόν της μνῆμα·
Ἐμπρὸς θρηνώδης μουσικὴ μελαγχολίαν χύνει,
Ὀπίσω κλαύματ' ἀντηχοῦν καὶ κοπετοὶ καὶ θρῆνοι·
Κ' ἐπάνω της οἱ Οὐρανοὶ γελῶσιν ἀνοιγμένοι,
Καὶ ἡ ψυχή της καθὼς φῶς χρυσόχρουν ἀναβαίνει.

Πλὴν ὄχι, δὲν ἀπέθανεν· ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν
Τὴν κράζει ὁ νυμφίος της ὡς νύμφην οὐρανίαν.
Λαμπάδων πλῆθος νυμφικῶν τὸν δρόμον της φωτίζει,
Κ' ἐπάνω ῥόδων στέφανος τὴν λάρνακα στολίζει,
Πλήν· οὐρανόθρονε Θεέ! ὁ στέφανος τοῦ γάμου,
Τὴν στεφανόν' εἰς τὸν παστὸν τοῦ νεκρικοῦ θαλάμου.

Ὤ! κλαῦσε, κλαῦσε, ἀνθηρά, ῥοδοστεμμένη φύσις·
Νεκρῶν κελάδιζε ᾠδήν, κρυσταλλωμένη βρύσις·
Εἰς τοὺς ἀνθῶνας στέναζε, μοσχοβολοῦσα αὔρα·
Ἐνδύσου, κόσμε, νεκρικὰ ἐνδύματα καὶ μαῦρα·
Παῦσε, μουσόπνευστον πτηνόν, τὸ θελκτικόν σου ᾆσμα,
Καὶ μόνον σὺ εὐφράνθητι, πικρὸν θανάτου φάσμα.

Παντοῦ θανάτου ὕφασμα ἐρεβενὸν ἐχύθη·
Ἡ ἐκκλησία θεατῶν δακρυῤῥοούντων πλήθη
Μὲ ἑορτῆς παράταξιν εἰς τὸν ναὸν τὴν φέρουν·
Πρὸς τὸν Θεὸν θυμίαμα εὐῶδες τὴν προσφέρουν,
Καὶ ὁ πατήρ της ὄπισθεν μὲ δακρυσμένον βλέμμα
Τὴν βλέπει μὲ ἀκίνητον, μὲ παγωμένον αἷμα.

Ὤ! δύνασαι, θνητὲ σκληρὲ, ἔχων ψυχὴν κ' αἰσθήσεις
Τῶν ὀφθαλμῶν τὰ δάκρυα ὀλίγον νὰ κρατήσῃς;
Σταμάτησε, σταμάτησε τὰ ῥεῖθρα τῶν δακρύων,
Ἀτένισε τὰ βλέμματα εἰς τὸ νεκροφορεῖον
Κ' ἰδέ την πόσον ἥσυχα, ὡς ἄγγελος κοιμᾶται
Καὶ πνεῦμα ἐπουράνιον ἐπάνω της πλανᾶται.

Τὰ κάλλη διετήρησε κ᾽ εἰς τῶν νεκρῶν τὸ στρῶμα·
Νομίζεις, ὅτι ὁμιλεῖ τὸ θελκτικόν της στόμα.
Νομίζεις, ὅτι τοῦ παντὸς διώρισεν ὁ Πλάστης
Τὸ ῥόδον καὶ τὰς νεκρικὰς νὰ βάφῃ παρειάς της.
Θαῤῥεῖς, ὅτι τὸ βλέμμα της ὁ ὕπνος ἔχει κλείσει,
Ὅτι γελᾷ εἰς ὄνειρον, καὶ θέλει ἐξυπνήσει.

Ὅμως κοιμᾶται τὸν βαθὺν τὸν ὕπνον τοῦ θανάτου·
Μὲ πτέρυγας ἐπέταξε προσκαίρου διαβάτου·
Καὶ μόνον μετὰ γενεῶν κ᾽ αἰώνων ἀπειρίας
Εἰς τὴν στιγμὴν τῆς τρομερᾶς δευτέρας παρουσίας,
Ὅταν εἰς κρίσιν ὁ Θεὸς τὰ ἔθνη συναθροίσῃ,
Ἀθῴα ὡς περιστερὰ τὸν τάφον της θ᾽ ἀφήσῃ.

Εἰς τοὺς αἰθέρας λάμπουσα ὡς ἄστρον ἀνατέλλον,
Θὰ ὁδηγῇ χρυσόπτερος τὰς τάξεις τῶν ἀγγέλων·
Θέλει προσφέρ᾽ εἰς τὸν λευκὸν, ἀτμόπλαστόν της πόδα
Ἡ φύσις ἀνεξάντλητος ἀθανασίας ῥόδα·
Καὶ τὸν λαμπρὸν τοῦ Ποιητοῦ θὰ περιτρέχῃ θρόνον,
Ὡς χρυσαλλὶς λευκόχρυσος ἐαρινῶν ἀνθῶνων.

Ὦ! κλαῦσε, κλαῦσε, ἀνθηρά, ῥοδοστεμμένη φύσις·
Νεκρῶν κελάδιζε ᾠδήν, κρυσταλλωμένη βρύσις·
Εἰς τοὺς ἀνθῶνας στέναζε, μοσχοβολοῦσα αὔρα·
Ἐνδύσου, κόσμε, νεκρικὰ ἐνδύματα καὶ μαῦρα·
Παῦσε, μουσόπνευστον πτηνόν, τὸ θελκτικόν σου ᾆσμα
Καὶ μόνον σὺ εὐφράνθητι, πικρὸν θανάτου φάσμα.

Ἄχ! τώρα, ποῦ τοῦ Χάρωνος τὰς μαύρας ὄχθας πλέει,
Κ' οἱ ὀφθαλμοί της ἔσβυσαν, ποῦ ἔλαμπαν ὡραῖοι,
Εἰς τὰ βουνὰ τὸ ᾆσμα της ἡ ἀηδὼν ἀρχίζει·
Μὲ ῥόδα ἤρχισε τὴν γῆν ἡ φύσις νὰ στολίζῃ
Καὶ εἰς ἀνθέων τάπητας λαμπρὰ καὶ στολισμένη
Ἡ ἀνθοφόρος Ἄνοιξις χρυσόφωτος προβαίνει.

Δεκαεπτὰ φορὰς τὴν γῆν ἐπεῖδεν ἀνθισμένην,
Κ' εἶδε τὴν ἄνοιξιν χρυσῆν, τὴν φύσιν στολισμένην·
Κ' εἰς τὴν χαρὰν τῆς φύσεως, καθὼς τὸ ἄνθος θάλλει,
Τὰ σύμπαντα ἐμάγευον τ' ἀγγελικά της κάλλη·
Πλὴν εἰς τῆς γῆς τὴν ἄνοιξιν δὲν θέλει θάλλει πλέον·
Τὸ ἄνθος ἐξερρίζωσε βορρᾶς μανίαν πνέων.

Εἶδα τὸν ἥλιον χρυσοῦν εἰς ἀδαμάντων θρόνον·
Ἐφάμιλλον ἐγνώρισα τὴν δόξαν τῶν αἰώνων·
Εἶδα τὸ κάλλος ἀνθηρὸν μαγεῦον τὰς καρδίας,
Παντοῦ χαρὰν ἀντίκρυσα καὶ πλούτη κ' εὐτυχίας,
Πλὴν πάντα ἦσαν μάταια κ' εἰς ἕκαστόν του βῆμα,
Εἶδα τὸν ἄνθρωπον νεκρὸν εἰς κρύου τάφου μνῆμα.

Ὁ κόσμος εἶναι σκοτεινός· μὲ ῥεύματα δακρύων
Εἶδα τὴν ἀνθρωπότητα νὰ προχωρῇ σ' τὸν βίον,
Κ' ἐνῶ ἐμπρός μου ἡ χαρὰ τοῦ οὐρανοῦ ἐχύθη,
Πλὴν ἔστρεψα τοὺς ὀφθαλμοὺς κ' εἰς θρῆνον μετεβλήθη·
Ἐστράφην πρὸς τὸν Ποιητὴν καὶ πρὸς τοὺς ἐπιγείους
Καὶ τῆς μεγάλης δόξης του τοὺς εὗρον ἀναξίους.

Ἰδοὺ, ἰδοὺ ὁ τάφος της, ποῦ χαίνων περιμένει·
Τὴν ἔφεραν· εἰς τὸν βωμὸν τὸ θῦμα καταβαίνει·
Τὸ βλέμμα μὲ τὰς χεῖράς του ὁ θεατὴς καλύπτει·
Θεέ! τὴν κατεβίβασαν· ἡ μήτηρ γῆ τὴν κρύπτει·
Τὰ νέφη ἐσκοτίσθησαν· ὁ ἥλιος ἐστράφη·
Τὸν ἄγγελον τοῦ οὐρανοῦ ἐδέχθησαν οἱ τάφοι.

Τὸ Πάσχα τοῦ 1844 (α).

Εἰς τὴν ἐν Βιέννῃ ἐκκλησίαν τῆς ἁγίας Τριάδος.

Τίς ᾠδὴ περῶσα φθάνει διὰ μέσου τῶν αἰθέρων
Εἰς τοῦ Ποιητοῦ τὸν θρόνον, ὅπου Χερουβὶμ οἰκοῦσι;
Μήπως ἄγγελοι πετῶντες ὑπεράνω τῶν ἀστέρων
« Δόξα ἐν ὑψίστοις » ψάλλουν καὶ τὸν ὕψιστον ὑμνοῦσι;
Φήμη θαύματος μεγίστου
Τροπαιοῦχος παιανίζει·
Καὶ ἡ χάρις τοῦ Ὑψίστου
Ἱερὰς ᾠδὰς σαλπίζει·
Καὶ εἰς τοῦ ναοῦ τὸν θόλον
Ψάλλει πάλιν μουσηγέτης ὁ δαφνοστεφὴς Ἀπόλλων.

Ἐποχὴ λαμπρὰ ἐγράφη μ᾽ ἀδαμάντων χαρακτῆρας
Εἰς τὰ χρυσωμένα φύλλα τῆς τοῦ κόσμου ἱστορίας.
Καὶ μὲ τοὺς ἐμμούσους τόνους ὁ Ὀρφεὺς τῆς θείας λύρας
Εἰς τὰς ἱερὰς ᾠδάς μας διαχύνει ἁρμονίας.
Πανταχοῦ ἡ τέρψις θάλλει,
Ἀντηχεῖ ἡ ἐκκλησία·
Τὸ « Χριστὸς ἀνέστη » ψάλλει
Ἐναρμόνιος χορεία·
Καὶ εἰς τοῦ ναοῦ τὸν θόλον
Ψάλλει πάλιν μουσηγέτης ὁ δαφνοστεφὴς Ἀπόλλων.

(α) Ἡ ἡμέρα αὕτη εἶναι ἀξιομνημόνευτος διὰ τὴν εἰς

Ἡ Πολύμνια μὲ δόξαν ἐκ τοῦ τάφου ἐπιστρέφει,
Διατρέχουσα ταχέως γῆν κ᾽ ἐκτάσεις ἀπεράντους·
Ἡ Ἑλλὰς καὶ ἡ Εὐρώπη τὴν χειραγωγεῖ καὶ στέφει
Τὸν ἀρχαίαν βάρβιτόν της μὲ στεφάνους ἀμαράντους.
Κ᾽ ἐνῷ λάμπει καὶ φαιδρύνει
Ἥλιος ἐκ σφαίρας νέας,
Ἡ φωνή της τόνους χύνει
Ἑλληνίδος Εὐρωπαίας,
Καὶ εἰς τοῦ ναοῦ τὸν θόλον
Ψάλλει πάλιν μουσηγέτης ὁ δαφνοστεφὴς Ἀπόλλων.

Ὦ! ἰδὲ, ἰδὲ τὸ πλῆθος τῶν ἀνθρώπων πού συῤῥέουν·
Ἐκαλύφθ᾽ ἡ ἐκκλησία ἐκ θρησκευτικῶν βαΐων.
Πανταχοῦ τοῦ Πάσχα φῶτα καὶ χαρᾶς λαμπάδες κχίουν,
Πανταχοῦ « Χριστὸς ἀνέστη » ψάλλουσι φωναὶ μυρίων.
Ναί! ἀνέστη καὶ μαζῆ του
Ἐπὶ ῥόδων προχωροῦσαι,
Μετὰ δάφνης ἀτιμήτου
Ἀνεστήθησαν κ᾽ αἱ Μοῦσαι·
Καὶ εἰς τοῦ ναοῦ τὸν θόλον
Ψάλλει πάλιν μουσηγέτης ὁ δαφνοστεφὴς Ἀπόλλων.

αὐτὴν γενομένην ἔναρξιν τῆς κατὰ πρώτην φορὰν εἰς τετράφωνον ἁρμονίαν μεταῤῥυθμηθείσης ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν μουσικῆς.

Δὲν ἐσείσθησαν οἱ τάφοι τῶν ἀρχαίων μας μνημάτων,
Καὶ σκιὰς τῶν προπατόρων δὲν ἐξήμεσαν μὲ κρότον;
Βλέπω, βλέπω τὰς σκιάς των μὲ τὰ χρυσωτὰ πτερά των,
Νὰ πετῶσιν ἐν τῷ μέσῳ τῶν λαμπρῶν τοῦ Πάσχα φώτων.

Πανταχοῦ ἡ τέρψις θάλλει·
Ἀντηχεῖ ἡ Ἐκκλησία·
Τὸ « Χριστὸς ἀνέστη » ψάλλει
Ἐναρμόνιος χορεία·
Καὶ εἰς τοῦ ναοῦ τὸν θόλον
Ψάλλει πάλιν μουσηγέτης ὁ δαφνοστεφὴς Ἀπόλλων.

Πρὸς τὴν Ἐλπίδα.

Κόρη γλυκεῖα
Τοῦ Παραδείσου
Παραμυθία
Τῆς συμφορᾶς,
Ἐλπίς· ἡ μόνη
Τερπνὴ φωνή σου
Ἀνανεόνει
Πηγὴν χαρᾶς.

Ὁπόταν πλέω
Εἰς δυστυχίας,
Ὁπόταν κλαίω
Ἐλεεινά,

Σὺ μὲ φωτίζεις
Μ' ἀχτῖνας θείας
Κι' ἀνακουφίζεις
Εἰς τὰ δεινά.

Μ' ἓν βλέμμα μόνον
Παύεις τοὺς θρήνους
Κακοδαιμόνων
Τῆς γῆς ψυχῶν,

Καὶ ἡ ταχεῖα
Πετᾷ μ' ἐκείνους
Ἐπιθυμία
Τῶν δυστυχῶν.

Ὁ στρατιώτης ἀναχωρῶν.

Ἡ σάλπιγξ τοῦ πολέμου
Μὲ κράζει καὶ ἠχεῖ·
Μὲ πτέρυγας ἀνέμου
Εἰς βράχους ἀντηχεῖ.
Πιστή μου ἐρωμένη
Ἡ μάχη μὲ προσμένει·
Σ᾽ ἀφίνω, ἄχ! σ᾽ ἀφίνω,
Νὰ κλαίῃς μοναχή.
Εἰς βράχους, εἰς βουνὰ,
Ἡ τύχη μὲ πλανᾷ.

Ὁπόταν εἰς τὸν πόνον
Θὰ ζῶ τοῦ χωρισμοῦ,
Ἐν δάκρυ χύνε μόνον
Κ᾽ ἐμένα ἐνθυμοῦ.
Ἡ σάλπιγξ πάλιν κράζει·
Τὸ στῆθός μου στενάζει·
Σ᾽ ἀφίνω, ἄχ! σ᾽ ἀφίνω,
Νὰ ζῇς μακρὰν ἐμοῦ.
Εἰς βράχους, εἰς βουνὰ,
Ἡ τύχη μὲ πλανᾷ.

Κι' ἂν τύχῃ ν' ἀποθάνω,
Τρυγὼν εἰλικρινὴς,
'Σ τὸν τάφον μου ἐπάνω
Νὰ ἔλθῃς νὰ θρηνῇς.
Ἀγαπητὴ, σ' ἀφίνω·
Πικρίας δάκρυ χύνω
Κι' εἰς τὴν βουλὴν προβαίνω
Τῆς μοίρας τῆς κοινῆς.
Τρυγὼν εἰλικρινὴς,
Νὰ ἔλθῃς νὰ θρηνῇς.

Ἐρωτικὴ ἀπελπισία.

Παρέρχεται τῆς πρώτης μου
Ζωῆς ὁ ῥοῦς δρομαίως,
Κ' ἡ ἄχαρις νεότης μου
Μ' αὐτὸν περνᾷ ματαίως.

Ὦ ἄνοιξις τῶν χρόνων μου
Παρέρχου τῶν ἀχμαίων·
Σὲ χάνω, κ' εἰς τὸν πόνον μου
Δὲν θὰ σ' εὑρίσκω πλέον.

Ἡ θερινὴ πρωΐα.

Τὸ ἑωθινόν των ᾄσμα
Τραγῳδοῦν πτηνὰ μυρία·
Τῆς νυκτὸς τὸ μέγα φάσμα
Κἰ ὅλη του ἡ συνοδία
Νὰ κρυβῇ γοργὰ προβαίνει
Εἰς τὰ δώματα τὰ θεῖα
Τοῦ ταρτάρου κρυπτομένη.

Τὰ ζοφώδη, μαῦρα σκότη
Ἡ αὐγὴ διώκει μόνη,
Κ' ἡ ἐμφάνεια ἡ πρώτη
Τῆς Ἠοῦς τὸ πᾶν χρυσόνει·
Καὶ τοῦ οὐρανοῦ τὰ νέφη
Ἤρχισε νὰ σαπφειρόνῃ
Καὶ μὲ ῥόδα νὰ τὰ στέφῃ.

Ἡ πνοὴ τερπνοῦ ζεφύρου
Καὶ ἡ αὔρα τῆς πρωΐας,
Διαχύνουν θείου μύρου
Ἀσυγκρίτους εὐωδίας,
Κ' ἡ φωνὴ τῶν ἀηδόνων
Ἀνεγείρ' εἰς τὰς καρδίας
Τὸν γλυκὺν τοῦ στήθους πόνον.

Ἥλαρὸς καὶ γαληναῖος
Μὲ στιλπνότητα μεγάλην
Ἥλιος τὴν φύσιν νέος
Ἐχαιρέτησε καὶ πάλιν,
Καὶ μὲ λάμψιν θαυμασίαν
Μίαν γῆν μετὰ τὴν ἄλλην
Χαιρετᾷ εἰς τὴν πορείαν.

Ἥλιε, ποῦ φωτοβόλον
Στέφανον φορεῖς ἀκτίνων
Καὶ εἰς τ' οὐρανοῦ τὸν θόλον
Προχωρεῖς τὸ πᾶν λαμπρύνων·
Εἰς τὸ φῶς σου πᾶς τις χαίρει,
Εἰς ἐμὲ πλὴν πλῆθος θρήνων
Ἡ ἐμφάνειά σου φέρει.

Τὸ ἄστατον τῆς εὐτυχίας.

Τοὺς λόφους, τὰ πεδία,
Τὰ δάση καὶ τὰς βρύσεις,
Ἐκόσμει μὲ μυρία
Φυτὰ ἡ θεία φύσις.

Καὶ μεταξὺ ἀκμαίων
Ἀνθῶν τερπνοῦ λειμῶνος
Ἀνθίδιον ὡραῖον
Ἀνέδειξεν ὁ χρόνος.

Μὲ μόσχου εὐωδίαν
Τὸ πᾶν ἐζωογόνει,
Καὶ εἰς τὴν εὐμορφίαν
Ἡ φύσις τὸ ἐφθόνει.

Καὶ ὅταν ἐπεκράτει
Ἐαρινὴ γαλήνη,
Πνοὴ ἐλαφροτάτη
Ζεφύρου τὸ ἐκίνει.

Ὁ φλογερὸς Ἀπόλλων
Μὲ στέφανον ἀκτίνων
Τοῦ οὐρανοῦ τὸν θόλον
Προέβαινε λαμπρύνων·

Καὶ τριετὴς παιδίσκη
Ἐν μέσῳ των ἀνθέων
Προβαίνουσα εὑρίσκει
Τὸ ἄνθος τὸ ὡραῖον.

Θεέ! χαρὰ ὁποία
Τὸ στῆθός της κατέχει,
Ἐγέλα, ἐμειδία,
Μὲ δάκρυα τὸ βρέχει·

Κ' ἦτο χαρὰ μεγάλη
Καὶ ἡδονή της μόνη
Τὸ ἄνθος της νὰ θάλλῃ,
Τὰ φύλλα του ν' ἁπλόνῃ.

Καὶ ὅταν φωτοβόλον
Τὸ ἄστρον τῆς ἡμέρας
Ἡσπάζετο τὸν θόλον
Τὰς θείας ἀτμοσφαίρας,

Τὸ ἄνθος τὸ ὡραῖον
Ἐπότιζεν ἡ κόρη,
Κ' ἐν μέσῳ τῶν ἀνθέων
Γελῶσα ἐπροχώρει.

Πλὴν μὲ ὀργὴν μεγάλην
Τὰ βέλη τοῦ χειμῶνος
Ἐπέφερε καὶ πάλιν
Ὁ πανδαμάτωρ χρόνος.

Καὶ ῥεῦμα ἀκρατήτου
Χειμάρου καταῤῥέον,
Συνέσυρε μαζῆ του
Τὸ ἄνθος τὸ ὡραῖον.

Ἐφώτισε καὶ πάλιν
Ὁ ἥλιος τὰ δάση,
Μὲ ἔφεσιν μεγάλην
Ἡ κόρη εἶχε φθάσει.

Τὸν πόνον της κηρύττει
Μὲ βλέμμα δακρυχέον·
Τὸ ἄνθος της ἐζήτει
Πλὴν δὲν τὸ ηὗρε πλέον.

Εἰς τὸν Μάϊον.

Ἦλθες πάλιν, χρυσομάλλη
Τῆς Ἀνοίξεως υἱέ!
Μὲ τὰ μαγικά σου κάλλη
Ἦλθες πάλιν, Μάϊε.

Ἡ νεανικὴ μορφή σου
Ποθητὴ καὶ ἱλαρὰ
Παντοῦ χύνει παραδείσου
Ῥόδα κ' ἴα τρυφερά!

Πόσον θέλγ' ἡ οὐρανία
Τῶν ἀνθέων σου ὀσμή·
Παντοῦ λάμπει ἁρμονία
Κ' ἡδονὴ τὸ πᾶν κοσμεῖ.

Θεῖον βάλσαμον ἐγχέει
Εἰς τὰ στήθ' ἡ χαρμονή·
Ἡ ψυχή μου μόνον κλαίει
Καὶ στενάζει καὶ θρηνεῖ.

Λάβε, λάβε τα ὀπίσω
Τ' ἄνθη σου τὰ τρυφερά·
Τί μὲ ταῦτα θὰ κοσμήσω;
Τί μὲ πρέπει ἡ χαρά;

Ὄχι! δός με τα, ἐπάνω
Εἰς τὸν τάφον τὸν πικρὸν,
Θέλ' ὁπόταν ἀποθάνω,
Νὰ μὲ στέψωσι νεκρόν.

Ἦλθες πάλιν, χρυσομάλλη
Τῆς Ἀνοίξεως υἱέ·
Μὲ τὰ μαγικά σου κάλλη
Ἦλθες πάλιν, Μάϊε.

Ὅταν πάλιν ἐπιστρέψῃς
Ἔχων κάλλος μαγικὸν,
Ἄχ! τὸν τάφον μου θὰ στέψῃς
Μ' ἕνα κρίνον νεκρικόν;

Ἀνάμνησις.

Ὦ τῆς πρώτης ἡλικίας
Ποθητοί, γλυκεῖς μου χρόνοι,
Ἡ ἰσχὺς τῆς φαντασίας
Μάτην σᾶς ἀνανεόνει.

Μὲ τὸν χρόνον δεδεμένοι,
Μὲ τὸν χρόνον συνωθεῖσθε,
Κι' ὅσον οὗτος διαβαίνει,
Τόσον σεῖς μακράν μου κεῖσθε.

Εἰς τὴν γῆν τῆς εὐφροσύνης
Νεανίας ἐφερόμην·
Εἰς τοὺς κόλπους τῆς γαλήνης
Ἀρμενίζων ἐπλανώμην.

Τέρψις μ' ἔτρεφε τὰ στήθη
Κ' ἡδονὴ χρυσῶν ἐλπίδων·
Πλὴν τὸ ὄνειρον ἐλύθη,
Καὶ κλαυθμοὺς καὶ θρήνους εἶδον.

Ὦ νεότης μου χαμένη,
Ποθητοὶ, χρυσοῖ μου χρόνοι·
Εἰς τὰ δάκρυα μοῦ μένει
Ἡ ἀνάμνησίς σας μόνη.

Εἰς ἀηδόνα.

Ἀηδὼν, μὴ καθὼς πρῶτον
Ψάλλῃς ᾄσματα εἰρήνης·
Μὴ τῶν τρυφερῶν ἐρώτων
Χαρμοσύνους τόνους χύνῃς
Εἰς τῶν στεναγμῶν τὴν γῆν.

Μὲ στενάζουσαν καρδίαν
Καὶ γοώδη θρηνῳδίαν
Καὶ μὲ πένθους οἰμωγήν·
Ἔρχου, ἔρχου νὰ μὲ κλαίῃς
Εἰς τοῦ τάφου τὴν σιγήν.

Ὁ ἦχος τῶν κωδώνων.

Τοῦ οὐρανοῦ τὰ νέφη
Σαπφείρου χρῶμα στέφει,
Κ' ἐαρινὴ γαλήνη
Μελαγχολίαν χύνει.

Εἰς σιωπὴν βαθεῖαν
Ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν
Ὁ ἦχος τῶν κωδώνων
Θρηνώδη χύνει τόνον.

Φωνὴ Θεοῦ μηνύει
Τὸν τάφον, ποῦ μᾶς κλείει·
Μ' ᾠδὰς ἐπιταφίους
Θρηνεῖ τοὺς μακαρίους.

Εἰς τὸν θρηνώδη τόνον
Τῶν νεκρικῶν κωδώνων,
Ἐπάνω εἰς τὰ θεῖα
Μὲ σύρ' ἡ φαντασία.

Εἰς φῶς ὡραίας σφαίρας
Πετῶν εἰς τοὺς αἰθέρας,
Φαντάζομ' αἰωνίας
Ἡμέρας εὐτυχίας.

Ἐκεῖ, ἐκεῖ ἐπάνω
Τὴν ποθητήν, ποῦ χάνω,
Θὰ περιθλίψω πάλιν
Εἰς ταύτην τὴν ἀγκάλην.

Θρῆνος.

Ἀγαπῶ νὰ κλαίω μόνος
Εἰς τὰ βάθη τῆς ἐρήμου,
Μὲ τὴν λύσσαν τοῦ χειμῶνος
Ν' ἀντηχοῦν οἱ στεναγμοί μου.

Δυστυχὴς θνητὸς νὰ τρέχω
Χωρὶς μέλλον εἰς τὸν βίον,
Καὶ τὸ ἔδαφος νὰ βρέχω
Μὲ τὰ ῥεῖθρα τῶν δακρύων.

BIBLIOTHECA REGIA MONACENSIS

Εἰς ἀνθῶνας εὐοσμίας
Δὲν δακρύζουσιν οἱ κρῖνοι,
Ὅταν λάμψις τῆς πρωΐας
Μαργαρίτας δρόσου χύνῃ;

Ἐκ τῆς πάχνης ῥαντισμένη
Δὲν δακρύζει ὅλ' ἡ φύσις;
Ὀφθαλμοί μου δακρυσμένοι,
Κλαίετε καὶ σεῖς ἐπίσης.

Εἰς τὸ κέντρον τοῦ χειμῶνος
Δὲν στενάζει ὁ βορέας
Μεταξὺ τοῦ καλαμῶνος,
Εἰς τοὺς κλῶνας τῆς ἰτέας;

Εἰς τὰ σκότη τῆς ἐρήμου
Δὲν στενάζουν τὰ στοιχεῖα;
Μὲ κλαυθμοὺς φωνῆς πενθίμου
Στέναζε καὶ σύ, καρδία.

Ὅμοιον.

Μειδίαμα χαρίτων
Τὸ πρόσωπόν σου μ' ἦτον
Καὶ ἡ ἀναπνοή σου
Πνοὴ τοῦ Παραδείσου.

Πλὴν σ' ἔχασα καὶ μόνος
Εἰς θλῖψιν ἀλγηδόνος,
Λυποῦμαι καὶ στενάζω
Καὶ τ' ὄνομά σου κράζω.

Ὦ μή! ὦ μὴ θελήσῃς
Τὸν φίλον σου ν' ἀφήσῃς,
Ἐπίστρεψον καὶ πάλιν
Εἰς ταύτην τὴν ἀγκάλην.

BIBLIOTHECA
REGIA
MONACENSIS

Πλὴν ἄχ! ἡ φύσις κλαίει,
Θανάτου πνεῦμα πνέει,
Τὸ τρυφερόν σου σῶμα
Ἐκάλυψε τὸ χῶμα.

Μαζῆ σου ἐξοπίσω
Κ' ἐγὼ τὴν γῆν θ' ἀφήσω·
Μ' ἀπελπισίας βῆμα
Προβαίνω εἰς τὸ μνῆμα.

Ὅμοιον.

Εἰς τὰ βουνά,
Σ' τὰ σκοτεινὰ
Ὡς μανιώδης τρέχω·

Εἰς τοὺς κλαυθμοὺς
Καὶ ὀδυρμοὺς
Τὴν γῆν τῶν τάφων βρέχω.

BIBLIOTHECA REGIA MONACENSIS

Μὲ στεναγμοὺς
Καὶ μὲ παλμοὺς
Καὶ μὲ πικρὰν καρδίαν

Σ' τῆς μισητῆς
Ζωῆς αὐτῆς
Προβαίνω τὴν πορείαν.

Μνῆμα πικρὸν,
Σ' τὴν γῆν νεκρὸν
Ἀώρως θὰ μὲ κλείσῃς·

Κώδων ἠχεῖ,
Τὸν δυστυχῆ
Νεκρὸν μὲ κλαί' ἡ φύσις.

Ἡ μονομαχία ἢ ὁ Ἔρως νικητής.

Εἰς ἀνθισμένον μέρος
Ὁ Ἄρης καὶ ὁ Ἔρως
Εἰς ἔξαψιν θυμοῦ,

Τὸ αἷμά των νὰ χύσουν
Καὶ νὰ μονομαχήσουν
Ἐξέβησαν ὁμοῦ.

Ὁ Ἄρης μὲν ἐφόρει
Ἠκονισμένον δόρυ
Κι' ἀσπίδα τρομερόν·

Ἀδάμαστον ῥομφαίαν
Καὶ περικεφαλαίαν
Καὶ λόγχην σιδηρᾶν.

Κι' ὁ Ἔρως ἀταράχως,
Ὡς μέγας μονομάχος
Μὲ βλέμμα ἱλαρόν·

Μ' ἀνδρὸς ἀτρόμου τόνον
Ἓν βέλος του καὶ μόνον
Ἐκράτει φλογερόν.

Τὸ σύνθημα ἐδόθη
Ὁ Ἄρης ἠγριώθη
Καὶ μ' ἔχθραν σταθερὰν,

Τὴν λόνγχην του ἁρπάζει
Τὴν πάλλει, τὴν τεινάζει
Μὲ χεῖρα στιβαράν.

Κι' ὁ Ἔρως εἰς τὰς χεῖρας
Κρατῶν τῆς μαύρης μοίρας
Τὸ βέλος τὸ μικρόν·

Τὸ τόξον του τανύει
Καὶ τὸν ἐχθρὸν δεικνύει
Ἀσπαίροντα, νεκρόν.

Ὁ Ἄρης μόλις πνέει,
Καὶ μέλαν αἷμα ῥέει
Μ' ὁρμὴν ἐκ τῆς πληγῆς·

« Μ' ἐφόνευσες » φωνάζει
Καὶ τὴν πληγὴν βαστάζει
Πρηνὴς ἐπὶ τῆς γῆς.

Τότε πετῶν ὁ Ἔρως
Ἐν μέσῳ τοῦ αἰθέρος
Μὲ θάῤῥος νικητοῦ·

Νὰ, φίλε, λέγει πάθε,
Καὶ τὴν πικρίαν μάθε
Τοῦ βέλους μου αὐτοῦ.

Εἰς ἔαρ.

Πανταχοῦ ἡ φύσις θάλλει,
Ὑμνῳδὸς ὁ τέττιξ ψάλλει,
Καὶ ἀνάμεσα σ' τὰ φύλλα
Κρυφοβλέπ' ἡ Φιλομήλα.

Εἰς λευκοὺς προβαῖνον κρίνους
Καὶ εἰς τάπητας ἀνθίνους
Μ' ἐλαφρὸν τὸ ἔαρ πόδα
Χύνει μήκωνας καὶ ῥόδα.

Ὦ σὺ ἔαρ, ποῦ μὲ ἴα
Διαστρόνεις τὰ πεδία
Καὶ προβαίνεις πάντα νέον
Ἀνθοφόρον καὶ ὡραῖον,

Δὸς, ὦ δὸς κ' εἰς τὰς καρδίας
Νέαν χάριν εὐθαλείας
Καθὼς δίδεις νέα κάλλη
Εἰς τὴν φύσιν, ἥτις θάλλει.

Ὁ ἔρως ἄσπλαγχνος.

Εἰς ἀνθισμένον μέρος
Φορῶν τὴν πανοπλίαν
Ὁ φλογισμένος Ἔρως
Μὲ βέλη φλογερὰ

Ἀγγελικὴν παρθένον
Μὲ θηριοκαρδίαν
Καὶ βλέμμα ὠργισμένον
Ἐπλήγονε σκληρά.

Κ' ἡ νέα εἰς ἐκείνας
Τὰς φλόγας τῶν ἀκτίνων
Καὶ καυστικὰς ὀδύνας
Πρὶν ἄκαιρα σβεσθῇ,

Εἰς τ᾽ ἀνθηρά της κάλλη
Ἐξώρκιζεν ἐκεῖνον,
Καὶ τὸν ἐπαρακάλει
Νὰ τὴν εὐσπλαγχνισθῇ.

Πλὴν μ᾽ ἀδιαφορίαν
Εἰς τὴν βουλήν του μένων
Καὶ μὲ σκληροκαρδίαν
Ὁ ἄσπλαγχνος Θεὸς

Ἀπὸ φαρέτραν πλήρη,
Ἀκράτητος προβαίνων,
Κ᾽ ἓν ἄλλο βέλος σύρει
Κι᾽ ὁρμᾷ ἀνιλεῶς.

Πλὴν ἔσπευσα, προφθάνω
Μὲ τρέμον τότε βῆμα
Κ᾽ ἐτέθην ν᾽ ἀποθάνω
Ἐμπρὸς εἰς τὴν θεάν.

Καὶ ὁ σκληρὸς τεντόνει
Κ᾽ οἰκτρὸν προσμένων θῦμα
Τὸ στῆθος μὲ πληγόνει
Μὲ χεῖρα κραταιάν,

Καὶ οὕτως ἡνωμένοι
Ἐκ τῆς στιγμῆς ἐκείνης
Οἱ δύω πληγωμένοι
Μ' ἐρωτικὴν ψυχήν,

Τὰ πάθη μας θρηνοῦμεν
Μετ' ἄλγους, μετ' ὀδύνης
Καὶ τὴν πολλὴν ὑμνοῦμεν
Τοῦ Ἔρωτος ἰσχύν.

Ἡ φιλία.

Εἰς τοὺς ἀνθῶνας φθείρονται τὰ ῥόδα καὶ τὰ ἴα,
Ὅμως ἐμμένει ἄφθαρτος ἡ ἀληθὴς φιλία·
Τῆς ἀρετῆς ὁ στέφανος τοὺς φίλους στεφανόνει
Καὶ ἡ φιλία ἐκτιμᾷ τὴν ἀρετήν των μόνη.

Ἐπιγραφὴ μνήματος.

Ὦ διαβάτα εὔσπλαγχνε, δακρύων μίαν μόνην
Ῥανίδα χύσε, ὡς χοὴν εἰς τὴν νεκράν μου σκόνιν.
Ἤμην κ' ἐγὼ, ὡς εἶσαι σὺ, θνητὸς ματαίου βίου,
Καὶ σὲ ἐδῶ σὲ ὁδηγεῖ τὸ τέρμα τοῦ σταδίου.

Meine Minna kennt mich micht Schillèr.

Τὴν εἶδα· ὡς οὐράνιος, ὡς φαεινὸς πλανήτης,
Τὰ σύμπαντα ἐμάγευεν ἡ τόση καλλονή της.
Ὡς Νύμφη θεογέννητος, ὡς Χάρις ἁβροτάτη
Μὲ ἀερῶδες βάδισμα προβαίνουσα ἐπάτει.
Τὴν εἶδα, κ᾽ εἰς τὸ βλέμμα της, τὸ βλέμμα τῶν ἐρώτων
Ἐξῆψεν εἰς τὰ στήθη μου τὸν πόνον μου τὸν πρῶτον·
Καὶ κατηράσθην τὴν στιγμὴν, καθ᾽ ἣν κατηραμένος
Θνητὸς κ᾽ ἐγὼ προέκυψα εἰς τῶν θνητῶν τὸ γένος.
Μὲ σέβας τὴν ἀντίκρυσα, μὲ βλέμμα διψαλέον,
Ὅμως ἡ πρώην φίλη μου δὲν μὲ γνωρίζει πλέον.

Αὐτὴν, αὐτὴν ἠγάπησα μὲ ζέσιν καὶ μὲ πόνον,
Ἦτον αὐτὴ ὁ ἄγγελος τῶν ἀνθηρῶν μου χρόνων.
Εἰς τὰ δεινὰ, ποῦ ἔφθασεν ἡ τύχη νὰ μ᾽ ὑφάνῃ,
Μὲ ἀγαπᾷ, ἀνέκραζον, εἶμ᾽ εὐτυχὴς, μὲ φθάνει.
Πλησίον της εἰς γῆν ἀνθῶν ἐκείμην ἡδυόσμων
Τὰς δυστυχίας λησμονῶν, τὰς θλίψεις μου, τὸν κόσμον·
Κ᾽ ἐβλέπομεν καθήμενοι πλησίον εἰς τὴν βρύσιν,
Τὰ μελῳδοῦντα πετεινὰ, τὴν ἀνθοφόρον φύσιν.
Τώρα καὶ πάλιν τὴν ζητῶ μὲ βλέμμα διψαλέον,
Ὅμως ἡ πρώην φίλη μου δὲν μὲ γνωρίζει πλέον.

Ὅταν τὰς ὥρας τῆς νυκτὸς κατεῖχεν ἡ γαλήνη,
Κ' ἐρωτικὴ τὸ βῆμά μας ἐφώτιζε Σελήνη,
Κ' εἰς ἔκστασιν ἀναίσθητος ἀπέμενα μαζῆ της,
Μ' ἐξύπνα ἡ σειρήνιος, ἡ μαγικὴ φωνή της·
Καὶ μ' ἔλεγεν « εἰς τὰ δεινὰ τῆς δυστυχοῦς ζωῆς μου,
»Σὺ εἶσαι μόνη μου χαρὰ, σὺ εἶσαι ἡ ἐλπίς μου.
»Μαζῆ σου μ' εἶναι τῆς ζωῆς αἱ ὧρ' εὐτυχισμέναι·
»Ὦ! μὴ μ' ἀφίνῃς, φίλτατε, μαζῆ μου πάντα μένε. »
Τοὺς λόγους της ἀναπολῶ, τὰς συμφοράς μου κλαίων,
Ὅμως ἡ πρώην φίλη μου δὲν μὲ γνωρίζει πλέον.

Ὡς ἄνθος μὲ παρέλιπεν ἐν μέσῳ τῶν ἀνέμων.
Καὶ πάλιν ζῇ ἀτάραχος; καὶ πάλιν ζῇ εὐδαίμων;
Ὦ! ναὶ, ἂς ζήσῃ εὐτυχὴς καὶ ἂς μ' ἐγκαταλείψῃ·
Τῆς λήθης πέπλον μελανὸν ἐπάνω μου ἂς ῥίψῃ·
Ἂς μὲ ὠθήσῃ χαίρουσα εἰς τῶν δεινῶν τὸ κῦμα.
Ἡ τύχη μου προώρισται· τὸ μέλλον μου . . . τὸ μνῆμα.
Ἴσως κἂν τότε σκεπτικὴ, ἐὰν νεκρὸν μὲ ἴδῃ,
Καὶ φλόγας ἡ καρδία μου εἰσέτι ἀναδίδῃ,
Ἴσως ἐν δάκρυ νεκρικὸν ἐκχύσῃ τελευταῖον,
Καὶ κλαύσῃ ἕνα δυστυχῆ, ποῦ δὲν θὰ ἴδῃ πλέον.

Ὕμνος πρὸς τὸν Θεὸν (*)

Μὲ μέλος ἐναρμόνιον
Ὑμνοῦντες τὸν αἰώνιον
Δοτῆρα τῆς σοφίας,
Πρὸς τὸν θεὸν στρεφόμεθα
Κ' εἰς σέβας αἰσθανόμεθα
Παλλούσας τὰς καρδίας.

Θεὲ, ὅστις τὸν ἥλιον
Μ' ἓν μόνον βλέμμα φίλιον
Εἰς τοὺς αἰθέρας στήνεις,
Δεινῶν ἡμᾶς ἀπάλλαξον,
Κ' εἰς τὰς ψυχάς μας στάλαξον
Τὰ μύρα τῆς εἰρήνης.

Σὺ, ὅστις νοῦν ἐπότισας,
Κ' ἐκ πνεύματος ἐφώτισας
Τοὺς ἁλιεῖς μ' ἓν νεῦμα,
Ὡς ἄρτον ἐπιούσιον,
Πέμπε ἡμῖν τὸ πλούσιον
Καὶ ἅγιόν σου πνεῦμα.

(*) Ὁ ὕμνος οὗτος, συντεθεὶς καὶ εἰς τετράφωνον ἁρμονίαν μελοποιηθεὶς ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ διὰ τοὺς τῆς ἐν Βιέννῃ

Πρὸς τοὺς ἐπιστατοῦντάς μας
Καὶ τοὺς ποδηγετοῦντάς μας
Πρὸς φῶς καὶ πρὸς παιδείαν,
Τὴν θεϊκήν σου χάριτα
Καὶ τ' ἀγαθά σου τ' ἄῤῥητα
Παράσχου μ' ἀφθονίαν.

Παραίνεσις.

Βραχὺ τὸ ἔαρ τῆς ζωῆς· τὰ ἄνθη τοῦ ἀνθῶνος
Αἰφνίδιος ἀπέσπασεν ἡ βία τοῦ χειμῶνος,
Καὶ ἡ χιὼν μὲ κρυερὰς λευκοειδεῖς νιφάδας
Λευκὸν ἁπλόνει κάλυμμα ἐπὶ τὰς πεδιάδας.

Ὦ νέε, πρὸς τὰ μέλλοντα τὰ βλέμματά σου στρέφε
Καὶ δρέπε τὰ πολύτιμα τοὺ ἔαρός σου ἄνθη·
Καὶ ὅταν ἔλθῃ ὁ χειμὼν, κ' ἡ φύσις ἐμαράνθη,
Μὲ τ' ἄνθη τῆς ἀνοίξεως τὴν κεφαλήν σου στέφε.

ἐθνικῆς Ἑλληνικῆς σχολῆς μαθητὰς, ἐψάλη κατὰ τὰς ἐτησίους δημοσίους ἐξετάσεις τὴν 4 Αὐγούστου 1845.

Παρηγορία.

Ὡς εἰς τὰς φάσεις τοῦ καιροῦ, κ' εἰς τὴν ζωὴν ὁμοίως
Τῆς χαρμονῆς ὁ ἥλιος σκοτίζετ' αἰφνιδίως,
Κ' ἐνῷ εἰς γῆν εἰρηνικὴν ἐπικρατεῖ γαλήνη,
Ἡ τρικυμία ὄλεθρον πολλάκις διαχύνει.

Λοιπὸν, θνητὲ, μὴ δυσφορῇς εἰς τὰ δεινὰ τοῦ βίου,
Τὸ σύμπαν στρέφετ' ἐκ βουλῆς ἰσχύος οὐρανίου·
Εἰς τοῦ Ὑψίστου ἔλπιζε τὴν δύναμιν ἐκείνην,
Καὶ τῶν δεινῶν περίμενε μὲ θάῤῥος τὴν γαλήνην.

Ἡ εὐτυχία.

Τῆς γῆς τὰ πάντα μάταια· καὶ πρόσκαιρος ὁ βίος!
Καθὼς τὸ ἄνθος, ὁ θνητὸς μαραίνετ' αἰφνιδίως·
Ἀβέβαια χειμήλια τὸ κάλλος καὶ ὁ πλοῦτος·
Νεκρῶν ἀπείρων ζύμωμα ὁ κόσμος εἶναι οὗτος.

Καὶ μόνον, μόνον εὐτυχὴς θνητὸς ἐκεῖνος, ὅστις
Τῆς δόξης εἶναι ζηλωτὴς, πιστὸς ἀκόλουθός της,
Καὶ ὅταν ἄπνουν τὸν φρουρῇ ἡ τεθλιμμένη Μνήμη,
Τὸ ὄνομά του ἀντηχεῖ ἡ δαφνηφόρος Φήμη.

Ἡ ἀληθὴς παρηγορία.

Ὅταν, κόρη, θὰ σ' ἀφήσω
Καὶ μακρὰν σὲ λησμονήσω,
Τίς θὰ σὲ παρηγορήσῃ
Καὶ τὸν πόνον σου θὰ σβύσῃ;

— Τοῦ Μαΐου οἱ ἀνθῶνες
Μὲ τὰ ἄνθη των, ποῦ θάλλουν,
Κ' αἱ τοῦ δάσους ἀηδόνες,
Ποῦ τοὺς ἔρωτάς των ψάλλουν.

— Ὅλα τ' ἄνθη τῶν ἀνθώνων
Μὲ δρεπάνην θὰ θερίσω,
Καὶ κατὰ τῶν ἀηδόνων
Τὰς παγίδας μου θὰ στήσω.

Ὦ νεάνις τεθλιμμένη,
Τίς ἐλπὶς λοιπὸν σοῦ μένει·
Τίς θὰ σὲ παρηγορήσῃ
Καὶ τὸν πόνον σου θὰ σβύσῃ;

— Ἡ κρυσταλλωμένη βρύσις,
Ποῦ διαυγεστάτη ῥέει,
Καὶ ὁ κύκνος, ποῦ μ' ὀρχήσεις
Ἐπὶ τῶν ὑδάτων πλέει.

— Μ' ἤχον παραπονεμένον
Θολερὰ θὰ ῥέ' ἡ βρύσις,
Καὶ τὸν κύκνον φονευμένον
Εἰς τὴν λίμνην θ' ἀντικρύσῃς.

Λοιπὸν, ὅταν θὰ σ' ἀφήσω
Καὶ μακρὰν σὲ λησμονήσω,
Τίς μαζῆ σου θὰ θρηνήσῃ
Καὶ θὰ σὲ παρηγορήσῃ;

— Ἡ τρυγὼν, ποῦ εἰς τὰ δάση
Ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐρήμου
Τὸν πιστὸν, ποῦ ἔχει χάσει
Θὰ μοιρολογῇ μαζῆ μου.

— Ὁ ἱέραξ δὲν θ' ἀργήσῃ
Μὲ ἀμάλακτον καρδίαν
Καὶ αὐτὴν νὰ σοῦ στερήσῃ
Τὴν ἐσχάτην εὐτυχίαν.

Ὦ νεάνις τεθλιμμένη,
Τίς ἐλπὶς λοιπὸν σοῦ μένει,
Τίς θὰ σὲ παρηγορήσῃ
Καὶ ποτὲ δὲν θὰ σ' ἀφήσῃ;

— Ὁ Θεὸς, ποῦ βασιλεύει
Εἰς τοῦ σύμπαντος τὸν θρόνον,
Καὶ τὰς θλίψεις θεραπεύει
Καὶ δαμάζει πάντα πόνον.

ΤΈΛΟΣ.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

ΤΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ.

ΑΘΗΝΩΝ.

Ἡ Α. Μ. ὁ Σεβαστὸς Βασιλεὺς	Σώμ.	10.
Ὁ Κ. Π. Λαζαρῆς	»	10.
Α. Πουλῆς	»	2.
Α. Κορομηλᾶς	»	10.
Δ. Λουριώτης	»	1.
Η. Ἀντίπας	»	1.
Ε. Σοφῆς	»	1.
Δ. Σπηλιωτάκη	»	2.
Γ. Πηδημένος	»	1.
Ἀδελφοὶ Παπαδάκη	»	1.
Γ. Θ. Π.	»	2.
Γ. Χ. Δημητρίου	»	1.
Κ. Σ. Κροκιδᾶς	»	1.
Π. Καλιγᾶς	»	5.
Ν. Α. Χατζόπουλος	»	3.
Δ. Ῥιζόπουλος	»	1.
Ἑλ. Δούκα Παπᾶ	»	1.
Δούκας Παπᾶ	»	10.
Ἰω. Σπηλιόπουλος	»	1.
Στέφ. Σταυρινάκης	»	1.
Κωνς. Δωΐλας	»	1.
Σ. Σωφρῆς	»	1.
Ἀνέτ. Μαρίνογλου	»	2.
Π. Στροῦμπος.	»	2.
Σ. Πάλλης	»	1.
Εὐριδίκη Ἀσωπίου	»	1.
Π. Λυκουρέζος	»	1.
Γ. Νικολαΐδης	»	5.
Ἀρ. Ματακίδης	»	1.
Π. Ν. Γαλανάκης	»	1.
Ξ. Ζωγράφος	»	1.
Κ. Μηλιώτης	»	1.
Ἱπ. Λυκοῦργος	»	1.
Γ. Τσακανίκας	»	1.
Ν. Δ. Ἰγγλέσης	»	2.
Κ. Λεκάτης	»	1.
Ν. Σακόπουλος	»	1.
Α. Καροφύλης	»	1.
Β. Λαμπρούλης	»	1.
Σ. Ταβανάκης	»	1.
Δ. Νικολαΐδης	»	50.
Ἰ. Ν. Λεβαδιεὺς	»	1.
Ν. Π. Μαθᾶς	»	1.
Θ. Κωνσταντινίδης	»	1.
Π. Σκοῦφος	»	1.
Γ. Αἰνιὰν	»	1.
Ἑλένη Ν. Θεολόγου	»	1.
Βασιλικὴ Κ. Μαυρίκου	»	1.
Ἰω. Ξυδάκης	»	1.
Ἀντ. Ῥεκλείδης	»	1.
Χ. Παπαγεωργακόπουλος		1.
Μαριγὼ Δ.	»	1.
Γ. Κ. Κυριαζόπουλος	»	1.
Εὐς. Ξύδης Διδάκτωρ	»	1.
Τριαν. Μανταρούνης	»	1.
Γ. Ν. Νελέκης	»	1.
Εὐς. Δημητριάδης	»	1.

Ἰω. Βλαβιάνης	»	1.
Ἰω. Σταγόπουλος	»	1.
Α. Κ. καὶ Δ. Π.	»	2.
Σ. Κουμουτζόπουλος	»	1.

ΝΑΥΠΑΚΤΟΥ.

Ἀνδ. Σκουπίτσας	»	1.
Ἀρ. Ἰω. Δημηλίτσα	»	1.
Ληγάθης.	»	1.
Φ. Ῥουγγέρης	»	1.
Εὐθ. Πλαστήρας	»	1.

ΣΜΥΡΝΗΣ.

Κ. Δοβλέτης	»	1.
Ἰ. Πιττακὸς	»	1.
Ν. Βλέσσας	»	1.
Ἰ. Πρωτοπαπᾶς	»	1.
Ἰ. Μάγνης	»	2.

Παρακαλοῦνται οἱ μὴ καταγεγραμμένοι Κ. Συνδρομηταὶ νὰ μᾶς συγχωρήσωσι, καθότι αἱ ἀγγελίαι ἔφθασαν πολὺ ἀργά.

BIBLIOTHECA
REGIA
MONACENSIS

BIBLIOTHECA
REGIA

BSB Bayerische StaatsBibliothek
MDZ Münchener DigitalisierungsZentrum Digitale Bibliothek

Katakuzenos, Alex.

[Nichtlateinische Schriftzeichen] (Dichtungen)

Bd.: 2

Wien (2: Athen) 1846
P.o.rel. 1950-2
urn:nbn:de:bvb:12-bsb10035820-0